



MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 175 (XIX) — Nr. 733

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 30 octombrie 2007

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
LEGI ȘI DECRETE			
283.		285.	4
— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 389/2004 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență și a Acordului de asistență financiară nerambursabilă dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, acționând în calitate de agenție de implementare a Facilității Globale de Mediu, privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, semnate la București la 26 mai 2004		— Lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2006 privind suspendarea executării silite a creanțelor fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală față de Societatea Națională „Îmbunătățiri Funciare” — S.A.	
925.	2	927.	4
— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 389/2004 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență și a Acordului de asistență financiară nerambursabilă dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, acționând în calitate de agenție de implementare a Facilității Globale de Mediu, privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, semnate la București la 26 mai 2004		— Decret privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2006 privind suspendarea executării silite a creanțelor fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală față de Societatea Națională „Îmbunătățiri Funciare” — S.A.	
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI			
284.	3	1.261.	5
— Lege privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății		— Hotărâre privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 2.003/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 octombrie 2003 privind îngrășămintele	
926.	3	1.282.	6–55
— Decret pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății		— Hotărâre pentru aprobarea normelor privind recunoașterea diplomelor, certificatelor și titlurilor de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist și de moașă, eliberate de un stat membru al Uniunii Europene, de un stat aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană	
DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU			
		269.	55
★		— Decizie pentru numirea domnului Gheorghe Mocuța în funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției	
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE			
		Decizia nr. VIII din 5 februarie 2007	56–57
		Decizia nr. XI din 5 februarie 2007	57–58
		Decizia nr. XII din 5 februarie 2007	59–60
		Decizia nr. XIII din 5 februarie 2007	60–61
		Decizia nr. XIV din 5 februarie 2007	62–64
★			

LEGI ȘI DECRETE

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 389/2004 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență și a Acordului de asistență financiară nerambursabilă dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, acționând în calitate de agenție de implementare a Facilității Globale de Mediu, privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, semnate la București la 26 mai 2004

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 52/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 389/2004 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență și a Acordului de asistență financiară

nerambursabilă dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, acționând în calitate de agenție de implementare a Facilității Globale de Mediu, privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, semnate la București la 26 mai 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 412 din 20 iunie 2007.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 24 octombrie 2007.
Nr. 283.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 389/2004 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență și a Acordului de asistență financiară nerambursabilă dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, acționând în calitate de agenție de implementare a Facilității Globale de Mediu, privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, semnate la București la 26 mai 2004

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 52/2007 privind modificarea și completarea Legii nr. 389/2004 pentru ratificarea Acordului de împrumut dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență și a Acordului de asistență

financiară nerambursabilă dintre România și Banca Internațională pentru Reconstrucție și Dezvoltare, acționând în calitate de agenție de implementare a Facilității Globale de Mediu, privind finanțarea Proiectului de diminuare a riscurilor în cazul producerii calamităților naturale și pregătirea pentru situații de urgență, semnate la București la 26 mai 2004, și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 24 octombrie 2007.
Nr. 925.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190
din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se respinge Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.007 din 19 decembrie 2006.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 147 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR

BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI

NICOLAE VĂCĂROIU

București, 24 octombrie 2007.

Nr. 284.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**pentru promulgarea Legii privind respingerea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea
alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006
privind reforma în domeniul sănătății**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind respingerea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 104/2006 pentru modificarea alin. (3) al art. 190 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 24 octombrie 2007.

Nr. 926.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

L E G E

**pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului
nr. 77/2006 privind suspendarea executării silite a creanțelor
fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare
Fiscală față de Societatea Națională
„Îmbunătățiri Funciare” — S.A.**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2006 privind suspendarea executării silite a creanțelor fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală față de Societatea Națională „Îmbunătățiri Funciare” — S.A., publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 857 din 19 octombrie 2006.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, în condițiile art. 77 alin. (2), cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
BOGDAN OLTEANU

PREȘEDINTELE SENATULUI
NICOLAE VĂCĂROIU

București, 24 octombrie 2007.
Nr. 285.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

D E C R E T

**privind promulgarea Legii pentru aprobarea Ordonanței
de urgență a Guvernului nr. 77/2006
privind suspendarea executării silite a creanțelor fiscale
administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală
față de Societatea Națională „Îmbunătățiri Funciare” — S.A.**

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/2006 privind suspendarea executării silite a creanțelor fiscale administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală față de Societatea Națională „Îmbunătățiri Funciare” — S.A. și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 24 octombrie 2007.
Nr. 927.

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind stabilirea unor măsuri pentru aplicarea Regulamentului (CE) nr. 2.003/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 octombrie 2003 privind îngrășămintele

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și având în vedere prevederile art. 36 din Regulamentul (CE) nr. 2.003/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 octombrie 2003 privind îngrășămintele, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 304/2003, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Prezenta hotărâre creează cadrul instituțional pentru aplicarea directă a Regulamentului (CE) nr. 2.003/2003 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 octombrie 2003 privind îngrășămintele, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene (JOUE) seria L nr. 304/2003, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Regulament*, și stabilește și sancționează contravențiile la regimul îngrășămintelor.

Art. 2. — Prevederile prezentei hotărâri sunt aplicabile și îngrășămintelor marcate RO — Îngrășământ.

Art. 3. — (1) Autoritatea competentă responsabilă cu transmiterea notificării la Comisia Europeană a listei laboratoarelor autorizate în vederea verificării conformității îngrășămintelor cu prevederile Regulamentului este Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

(2) Autoritățile competente pentru efectuarea controalelor oficiale în vederea verificării conformității îngrășămintelor cu prevederile regulamentului sunt direcțiile pentru agricultură și dezvoltare rurală județene, respectiv a municipiului București, aflate în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

Art. 4. — (1) Costurile aferente testelor pentru verificarea conformității îngrășămintelor cu prevederile Regulamentului se asigură de către operatorii economici.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică fără a impune operatorilor economici obligația de a repeta testele sau de a asigura costul pentru repetarea acestora, atunci când primul test care a fost efectuat de un laborator aprobat inclus în lista oficială a Comisiei Europene, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, a stabilit conformitatea îngrășămintelor cu prevederile Regulamentului.

(3) În sensul prezentei hotărâri, prin *operator economic* se înțelege orice persoană fizică sau juridică definită conform art. 2 lit. x) din Regulament.

Art. 5. — Conținutul declarat de nutrienți principali sau secundari din îngrășămintele marcate Îngrășământ CE și RO — Îngrășământ, trebuie să respecte prevederile art. 6 alin. (1) lit. c) și alin. (2) lit. a) din Regulament.

Art. 6. — Constituie contravenții și se sancționează următoarele fapte:

a) utilizarea marcajului Îngrășământ CE pentru îngrășămintele care nu sunt cuprinse în anexa nr. I la Regulament, cu amendă

de la 30.000 lei la 50.000 lei, precum și cu confiscarea îngrășămintelor;

b) nerespectarea conținutului minim de nutrienți prevăzut în lista tipurilor de îngrășămintele Îngrășământ CE din anexa nr. I la Regulament, cu amendă de la 30.000 lei la 50.000 lei, precum și cu confiscarea îngrășămintelor;

c) nerespectarea prevederilor art. 8 din Regulament, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

d) nerespectarea prevederilor art. 7 și 10 din Regulament, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

e) nerespectarea prevederilor art. 13 din Regulament, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei;

f) nerespectarea prevederilor art. 27 din Regulament, cu amendă a cărei valoare reprezintă de 5 ori valoarea comercială a mărfii transportate;

g) nerespectarea cantității de îngrășămintele chimice menționate pe ambalaj, cu amendă de la 5.000 lei la 10.000 lei, precum și cu confiscarea îngrășămintelor;

h) refuzul de a permite accesul inspectorilor desemnați în incinta unității, refuzul de a furniza materialele și datele solicitate de autoritatea competentă în exercitarea atribuțiilor acestora, precum și neplata efectuării testelor de către operatorii economici, cu amendă de la 10.000 lei la 20.000 lei.

Art. 7. — (1) Constatatarea contravențiilor și aplicarea sancțiunilor se fac de inspectorii desemnați din cadrul direcțiilor pentru agricultură și dezvoltare rurală județene, respectiv a municipiului București, aflate în subordinea Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale.

(2) Inspectorii prevăzuți la alin. (1) au acces la depozitele operatorilor economici, la mijloacele de transport și la alte spații de depozitare.

(3) În caz de litigiu, testele pentru verificarea conformității îngrășămintelor cu prevederile Regulamentului se repetă în unul dintre laboratoarele aprobate incluse în lista oficială a Comisiei Europene, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene.

Art. 8. — Contravențiilor prevăzute la art. 6 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — Prezenta hotărâre intră în vigoare la 30 de zile de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,

Dacian Cioloș

Ministrul economiei și finanțelor,

Varujan Vosganian

București, 17 octombrie 2007.

Nr. 1.261.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

pentru aprobarea normelor privind recunoaşterea diplomelor, certificatelor şi titlurilor de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist şi de moaşă, eliberate de un stat membru al Uniunii Europene, de un stat aparţinând Spaţiului Economic European sau de Confederaţia Elveţiană

În temeiul art.108 din Constituţia României, republicată, al art. 462 alin. (1), al art. 551 alin. (1) şi al art.636 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătăţii, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi al art. 63 alin. (2) din Legea nr. 307/2004 privind exercitarea profesiei de asistent medical şi a profesiei de moaşă, precum şi organizarea şi funcţionarea Ordinului Asistenţilor Medicali şi Moaşelor din România, cu modificările şi completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

CAPITOLUL I

Dispoziţii generale

Art. 1. — (1) Prezenta hotărâre se aplică medicilor, medicilor dentişti, farmaciştilor, asistenţilor medicali generalişti şi moaşelor care îndeplinesc una dintre următoarele condiţii:

- a) sunt cetăţeni ai statului român;
- b) sunt cetăţeni ai unui stat membru al Uniunii Europene, ai unui stat aparţinând Spaţiului Economic European sau ai Confederaţiei Elveţiene;
- c) sunt soţi ai unor cetăţeni români, precum şi descendenţi şi ascendenţi în linie directă, aflaţi în întreţinerea unui cetăţean român, indiferent de cetăţenia acestora;
- d) sunt membri de familie ai unui cetăţean al unuia dintre statele prevăzute la lit. b), aşa cum sunt definiţi la art. 2 alin. (1) pct. 3 din Ordonanţa de urgenţă a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulaţie pe teritoriul României a cetăţenilor statelor membre ale Uniunii Europene şi Spaţiului Economic European, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 260/2005, cu modificările şi completările ulterioare;
- e) sunt cetăţeni ai statelor terţe beneficiari ai statutului de rezident permanent în România;
- f) sunt beneficiari ai statutului de rezident pe termen lung acordat de unul dintre statele prevăzute la lit. b).

(2) În vederea recunoaşterii calificării profesionale de către un alt stat membru al Uniunii Europene, un stat aparţinând Spaţiului Economic European sau de către Confederaţia Elveţiană, Ministerul Sănătăţii Publice atestă titlurile româneşti de calificare în profesiile de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist şi moaşă şi, după caz, experienţa profesională dobândită de titular în România.

(3) În situaţia în care, pentru oricare dintre profesiile prevăzute la alin. (2), există într-un instrument distinct de drept comunitar alte dispoziţii specifice care privesc în mod direct recunoaşterea calificărilor profesionale, dispoziţiile corespunzătoare ale prezentei hotărâri nu se aplică.

Art. 2. — În sensul prezentei hotărâri, noţiunile de mai jos au următoarea semnificaţie:

a) *autoritate competentă* — orice organism sau autoritate autorizat(ă) în mod expres de România, de un alt stat membru al Uniunii Europene, de un alt stat aparţinând Spaţiului Economic European sau de Confederaţia Elveţiană să elibereze ori să primească titluri de calificare sau alte documente sau informaţii, precum şi să primească cererile şi să ia deciziile prevăzute de prezenta hotărâre;

b) *titlu oficial de calificare* în profesiile prevăzute la art. 1 alin. (2) — diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare de medic, de medic specialist şi, respectiv, care atestă formarea specifică în medicină generală prevăzută de

Directiva 2005/36/CE privind recunoaşterea calificărilor profesionale, precum şi diplomele, certificatele şi alte titluri oficiale de calificare de medic dentist, de medic dentist specialist, de farmacist, de asistent medical generalist şi de moaşă, eliberate persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) de o autoritate a unui stat membru al Uniunii Europene, a unui stat aparţinând Spaţiului Economic European sau a Confederaţiei Elveţiene desemnată în temeiul actelor cu putere de lege şi al actelor administrative ale respectivului stat şi care certifică formarea profesională dobândită în principal pe teritoriul acestor state;

c) *experienţă profesională* dobândită în profesiile prevăzute la art. 1 alin. (2) — exercitarea efectivă a activităţilor profesionale, cu îndeplinirea condiţiilor prevăzute de lege pentru profesia respectivă, în unul dintre statele prevăzute la lit. (a);

d) *stat terţ* — un alt stat decât România, celelalte state membre ale Uniunii Europene, statele aparţinând Spaţiului Economic European sau Confederaţia Elveţiană;

e) *stat membru* — unul dintre statele prevăzute la art. 1 alin. (2).

Art. 3. — Titlurile oficiale de calificare în profesiile de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist şi de moaşă eliberate de statele terţe persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) şi recunoscute de autorităţile competente ale unui stat membru se asimilează titlurilor oficiale de calificare, prevăzute la art. 2 lit. b), dacă această primă recunoaştere s-a realizat cu respectarea condiţiilor minime de formare profesională prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoaşterea calificărilor profesionale, iar titularul are o experienţă profesională în profesia în cauză de minimum 3 ani pe teritoriul statului membru respectiv, certificată de acest stat.

Art. 4. — (1) Titlurile oficiale de calificare în profesiile de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist şi de moaşă eliberate de autorităţile competente ale statelor membre, conform Directivei 2005/36/CE privind recunoaşterea calificărilor profesionale, persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) se supun procedurii de recunoaştere, în caz de stabilire pe teritoriul României în vederea exercitării profesiei.

(2) Recunoaşterea titlurilor oficiale de calificare se confirmă prin ordin al ministrului sănătăţii publice.

(3) Exerciţarea activităţilor profesionale se face pe baza titlurilor oficiale de calificare recunoscute, a documentului de înştiinţare a titularului emis de Ministerul Sănătăţii Publice în acest sens şi cu îndeplinirea celorlalte condiţii prevăzute de lege pentru exercitarea profesiei respective.

Art. 5. — (1) Titlurile oficiale de calificare în profesiile de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist şi de moaşă eliberate de un stat terţ persoanelor care îndeplinesc condiţiile prevăzute la art. 1 alin. (1) se supun

procedurii de echivalare în vederea exercitării profesiei în România.

(2) Excepție de la prevederile alin. (1) fac titlurile oficiale de calificare eliberate de un stat terț și recunoscute de un stat membru.

Art. 6. — (1) Recunoașterea titlurilor oficiale de calificare permite titularului medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist sau moașă accesul în România la aceeași profesie cu cea pentru care acesta este calificat în statul membru de origine și exercitarea activităților profesionale pe teritoriul României în condițiile prevăzute de lege pentru cetățenii români deținători ai titlurilor oficiale de calificare în profesia respectivă eliberate de autoritățile competente române.

(2) În sensul alin. (1), profesia pe care titularul dorește să o exercite în România este aceeași cu cea pentru care acesta s-a calificat în statul membru de origine, dacă activitățile profesionale acoperite prin formarea dobândită sunt comparabile.

(3) Echivalarea titlurilor oficiale de calificare prevăzute la art.5 permite titularilor accesul la profesie și exercitarea acesteia în condițiile prevăzute de lege pentru medicii, medicii dentiști, farmaciștii, asistenții medicali generaliști și moașele cetățeni români.

Art. 7. — Recunoașterea titlurilor oficiale de calificare în profesiile de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist și de moașă, precum și echivalarea titlurilor oficiale de calificare ca specialist în profesiile de medic, de medic dentist și farmacist se fac în scop profesional de către Ministerul Sănătății Publice, în colaborare cu Colegiul Medicilor din România, cu Colegiul Medicilor Dentiști din România, cu Colegiul Farmaciștilor din România și, respectiv, cu Ordinul Asistenților Medicali și Moașelor din România, după caz.

Art. 8. — Solicitățile de recunoaștere a titlurilor oficiale de calificare de medic specialist și, respectiv, de medic dentist specialist într-o specialitate care nu este prevăzută de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală sunt analizate de Ministerul Sănătății Publice, în colaborare cu Colegiul Medicilor din România sau cu Colegiul Medicilor Dentiști din România, după caz. Autoritățile competente române stabilesc domeniul în care solicitantul poate acorda îngrijiri medicale de specialitate, și respectiv, medico-dentare de specialitate în România, precum și titlul profesional corespunzător cu care acesta exercită activitățile profesionale.

Art. 9. — Titlurile oficiale de calificare care atestă studiile de bază de medic, de medic dentist și de farmacist, precum și cele care atestă studiile de asistent medical generalist și de moașă, eliberate de un stat terț persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), se echivalează de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului.

Art. 10. — (1) Specializarea în profesiile de medic, de medic dentist și de farmacist efectuată în afara granițelor României, ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European sau ale Confederației Elvețiene, atestată prin titluri oficiale de calificare de specialist în una dintre specialitățile prevăzute de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, poate fi echivalată ca pregătire în cadrul rezidențiatului numai după dobândirea în condițiile legii a calității de rezident în specialitatea respectivă.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1) în care formarea în specialitatea dobândită în statul terț întrunește condiția de durată prevăzută de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, pentru specialitatea respectivă, prezentarea la examenul de specialist se poate face în sesiunile organizate de

Ministerul Sănătății Publice de la data echivalării respectivei formări ca pregătire de rezidențiat.

(3) În cazurile care nu întrunesc condiția prevăzută la alin. (2), prezentarea la examenul de specialist se face numai după completarea pregătirii prin rezidențiat.

(4) Certificatul de medic specialist, de medic dentist specialist și, respectiv, de farmacist specialist se obține după promovarea examenului de specialist organizat de Ministerul Sănătății Publice.

Art. 11. — (1) Stagiile de pregătire în specialitate efectuate în alt stat membru al Uniunii Europene, într-un stat aparținând Spațiului Economic European sau în Confederația Elvețiană de către medicii, medicii dentiști și farmaciștii rezidenți se recunosc ca pregătire în cadrul rezidențiatului de către Ministerul Sănătății Publice.

(2) Stagiile de pregătire în specialitate efectuate cu aprobarea Ministerului Sănătății Publice de către rezidenți în afara granițelor României, ale Uniunii Europene, ale Spațiului Economic European sau ale Confederației Elvețiene se echivalează de Ministerul Sănătății Publice ca pregătire de rezidențiat, în cazul în care acestea corespund curriculei de formare în specialitatea de confirmare ca rezident.

Art. 12. — (1) Medicii, medicii dentiști și farmaciștii care întrunesc condițiile prevăzute la art. 1 alin. (1), aflați la specializare în alt stat membru al Uniunii Europene, într-un stat aparținând Spațiului Economic European sau în Confederația Elvețiană, pot continua, la cerere, pregătirea de specialitate prin rezidențiat.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), calitatea de rezident se confirmă prin ordin al ministrului sănătății publice, pe baza dovezilor de înmatriculare la specializare eliberate de autoritățile competente ale statului membru în care solicitanții efectuează specializarea.

CAPITOLUL II

Recunoașterea în scop profesional a diplomelor, certificatelor și a altor titluri care atestă calificările în profesia de medic, de medic dentist, de farmacist, de asistent medical generalist și, respectiv, de moașă, eliberate de un alt stat membru al Uniunii Europene, de un alt stat aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană

SECȚIUNEA 1

Recunoașterea pe baza coordonării condițiilor minime de formare în profesia de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și moașă

I. Principiul recunoașterii automate

Art. 13. — (1) Fără a aduce atingere drepturilor câștigate, conform prevederilor prezentei hotărâri, se recunosc titlurile oficiale de calificare de medic care dau acces la activitățile profesionale de medic cu formare de bază și de medic specialist precum și titlurile oficiale de calificare de medic dentist, de medic dentist specialist, de farmacist și de asistent medical generalist, prevăzute în anexele nr. 1, 2 și 5–8, care îndeplinesc condițiile minime de formare stabilite de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și care sunt emise de un alt stat membru al Uniunii Europene, de un stat aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1).

(2) În vederea recunoașterii automate, titlurile oficiale de calificare prevăzute la alin. (1) trebuie să fie eliberate de autoritățile competente ale statelor membre emitente și însoțite, după caz, de certificatele prevăzute în anexele nr. 1, 2 și 5–8.

(3) Titlurile oficiale de calificare prevăzute la alin. (1), recunoscute de autoritățile competente române, au același efect

pe teritoriul României ca și titlurile oficiale de calificare de medic, de medic specialist, de medic dentist, de medic dentist specialist, de farmacist și de asistent medical generalist, eliberate de România.

(4) Autoritățile competente române nu au obligația ca în urma recunoașterii titlurilor de calificare de farmacist prevăzute în anexa nr. 7 să permită în baza acestora înființarea de noi farmacii cu circuit deschis. Farmaciile deschise de mai puțin de 3 ani se consideră farmacii noi.

Art. 14. — (1) Titlurile oficiale de calificare prevăzute la art. 13 alin. (1), certificatele însoțitoare, precum și autoritățile competente emitente ale statelor membre sunt prevăzute în anexele nr. 1, 2 și 5–8.

(2) Specializările atestate prin titlurile de calificare de medic specialist prevăzute la art. 13, eliberate de autoritățile sau organismele competente cuprinse în anexa nr. 2, precum și duratele minime de formare și denumirile în vigoare în statele membre în care acestea există sunt prevăzute în anexa nr. 3.

Art. 15. — Fără a aduce atingere drepturilor câștigate, conform prezentei hotărâri, se recunosc automat ca certificate de medic specialist medicină de familie titlurile oficiale de calificare care atestă formarea specifică în medicină generală prevăzută de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, eliberate de statele membre persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), în vederea exercitării activităților profesionale în regim salarial sau independent, precum și în relație contractuală cu casele de asigurări sociale de sănătate din România.

Art. 16. — Titlurile oficiale de calificare prevăzute la art. 15 sunt cele cuprinse în anexa nr. 4 și întrunesc condițiile minime de formare stabilite de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, pentru calificarea de medic generalist.

Art. 17. — (1) Fără a aduce atingere drepturilor câștigate de moașe, conform prezentei hotărâri, se recunosc automat titlurile oficiale de calificare de moașă care îndeplinesc condițiile minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și care sunt emise de un alt stat membru al Uniunii Europene, de un alt stat aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1).

(2) Titlurile oficiale de calificare de moașă la care se face referire la alin. (1) sunt prevăzute în anexa nr. 9 și beneficiază de recunoaștere automată în cazul în care îndeplinesc unul dintre următoarele criterii:

a) atestă o formare de moașă prin program integral cu durată de cel puțin 3 ani, fie condiționată de posesia unei diplome, a unui certificat sau a altui titlu de calificare care să permită accesul la universități ori la instituții de învățământ superior sau care să garanteze un nivel echivalent de cunoștințe, fie urmată de o practică profesională de 2 ani pentru care se eliberează un certificat în conformitate cu prevederile alin. (3);

b) atestă o formare de moașă prin program integral de cel puțin 2 ani sau 3.600 de ore, condiționată de posesia unui titlu oficial de calificare de asistent medical generalist prevăzut în anexa nr. 8;

c) atestă o formare de moașă prin program integral de cel puțin 18 luni sau 3.000 de ore, condiționată de posesia unui titlu oficial de calificare de asistent medical generalist prevăzut în anexa nr. 8 și urmată de o practică profesională de un an pentru care se eliberează un certificat în conformitate cu prevederile alin. (3).

(3) Certificatul prevăzut la alin. (2) se eliberează de autoritățile competente ale statului membru de origine și atestă că beneficiarul, după ce a obținut titlul oficial de calificare de moașă, a exercitat în mod satisfăcător, într-un spital sau într-o unitate sanitară autorizată în acest sens, toate activitățile de

moașă în perioada prevăzută, după caz, la alin. 2 lit. a) sau la alin. 2 lit. c).

(4) Titlurile oficiale de calificare prevăzute la alin. (1), recunoscute de autoritățile competente române, au același efect pe teritoriul României ca și titlurile oficiale de calificare de moașă eliberate de România.

Art. 18. — Centrul Național de Recunoaștere și Echivalare a Diplomelor, în calitate de coordonator național, notifică Comisia Europeană actele normative și administrative pe care România le adoptă în materie de eliberare a titlurilor oficiale de calificare în domeniul reglementat de prezenta hotărâre.

II. Drepturi câștigate generale în profesia de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și moașă

Art. 19. — (1) Fără a aduce atingere drepturilor câștigate specifice profesiilor în cauză, titlurile oficiale de calificare de medic care dau acces la activitățile profesionale de medic cu formare de bază și de medic specialist, precum și titlurile oficiale de calificare de medic dentist, de medic dentist specialist, de farmacist, de asistent medical generalist și de moașă eliberate de statele membre persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), care nu îndeplinesc toate cerințele de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și care atestă o formare începută înainte de datele de referință prevăzute în anexele nr. 1, 2 și 5–9, se recunosc în cazul în care sunt însoțite de un certificat eliberat de autoritățile competente ale unui stat membru.

(2) Certificatul prevăzut la alin. (1) trebuie să ateste că titularii s-au consacrat în mod efectiv și legal activităților în cauză pe o perioadă de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani anteriori eliberării certificatului.

Art. 20. — Nu pot obține, în baza prezentei hotărâri, recunoașterea profesională ca medic sau ca asistent medical generalist persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1), titulare ale titlului de calificare de *ФЕЛДШЕР* (feldsher) eliberat de Bulgaria anterior datei de 31 decembrie 1999 și care, la data de 1 ianuarie 2000, exercitau această profesie în cadrul sistemului național de securitate socială din Bulgaria.

Art. 21. — (1) Procedura de recunoaștere prevăzută la art. 19 se aplică și titlurilor oficiale de calificare de medic care dau acces la activitățile profesionale de medic cu formare de bază și de medic specialist, precum și titlurilor oficiale de calificare de medic dentist, de medic dentist specialist, de farmacist, de asistent medical generalist și de moașă obținute pe teritoriul fostei Republici Democrate Germania care nu îndeplinesc toate cerințele minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, dacă acestea atestă o formare care a început înainte de:

a) 3 octombrie 1990, în ceea ce privește medicii cu formare de bază, medicii dentiști cu formare de bază, medicii dentiști specialiști, asistenții medicali generaliști, moașele și farmaciștii;

b) 3 aprilie 1992, în ceea ce privește medicii specialiști.

(2) Titlurile oficiale de calificare prevăzute la alin. (1) conferă titularilor dreptul la exercitarea activităților profesionale pe întregul teritoriu al Germaniei în aceleași condiții ca și titlurile oficiale de calificare eliberate de autoritățile competente germane prevăzute în anexele nr. 1, 2 și 5–9.

Art. 22. — (1) Fără a aduce atingere drepturilor câștigate specifice medicilor dentiști, se recunosc titlurile oficiale de calificare de medic care dau acces la activitățile profesionale de medic cu formare de bază și de medic specialist, precum și titlurile oficiale de calificare de asistent medical generalist, de moașă și de farmacist deținute de persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1), eliberate de fosta Cehoslovacie sau care certifică o formare începută, pentru Republica Cehă și pentru Slovacia, înainte de 1 ianuarie 1993, în cazul în care autoritățile competente ale unuia dintre aceste două state membre atestă că pe teritoriul lor

respectiv titlurile oficiale de calificare produc aceleași efecte juridice ca și titlurile cehe și, respectiv, slovace în ceea ce privește accesul la activitățile profesionale de medic cu formare de bază, de medic specialist, de asistent medical generalist, de moașă și, de asemenea, la activitățile de farmacist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, precum și exercitarea acestora.

(2) Atestatul prevăzut la alin. (1) trebuie să fie însoțit de un certificat eliberat, după caz, de autoritățile competente ale Republicii Cehe sau de autoritățile competente ale Slovaciei, prin care se atestă că titularul a exercitat efectiv și legal activitățile în cauză pe teritoriul statului respectiv timp de minimum 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării certificatului.

Art. 23. — (1) Se recunosc titlurile oficiale de calificare de medic care dau acces la activitățile profesionale de medic cu formare de bază și medic specialist, precum și titlurile oficiale de calificare de medic dentist, de medic dentist specialist, de asistent medical generalist, de moașă și de farmacist deținute de persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1), eliberate de fosta Uniune Sovietică sau care atestă o formare începută:

- a) pentru Estonia, înainte de 20 august 1991;
- b) pentru Letonia, înainte de 21 august 1991;
- c) pentru Lituania, înainte de 11 martie 1990,

în cazul în care autoritățile competente ale unuia dintre aceste 3 state membre atestă că respectivele titluri oficiale de calificare produc pe teritoriul lor aceleași efecte juridice ca și titlurile estoniene, letoniene și, respectiv, lituaniene în ceea ce privește accesul la activitățile profesionale de medic cu formare de bază, de medic specialist, de medic dentist, de medic dentist specialist, de asistent medical generalist, de moașă și, de asemenea, la activitățile de farmacist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, precum și exercitarea acestora.

(2) Atestatul prevăzut la alin. (1) trebuie să fie însoțit de un certificat eliberat, după caz, de autoritățile competente ale Estoniei, ale Letoniei sau ale Lituaniei, prin care se atestă că titularul a exercitat efectiv și legal activitățile în cauză pe teritoriul statului respectiv timp de minimum 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării certificatului.

Art. 24. — (1) Se recunosc titlurile oficiale de calificare de medic care dau acces la activitățile profesionale de medic cu formare de bază și medic specialist, precum și titlurile oficiale de calificare de medic dentist, de medic dentist specialist, de asistent medical generalist, de moașă și de farmacist deținute de persoanele prevăzute la art. 1 alin. (1), eliberate de fosta Iugoslavie sau care atestă o formare începută, pentru Slovenia, înainte de 25 iunie 1991, în cazul în care autoritățile competente slovene atestă că pe teritoriul lor respectivele titluri de calificare produc aceleași efecte juridice ca și titlurile slovene în ceea ce privește accesul la activitățile profesionale de medic cu formare de bază, de medic specialist, de medic dentist, de medic dentist specialist, de asistent medical generalist, de moașă și, de asemenea, la activitățile de farmacist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, precum și exercitarea acestora.

(2) Atestatul prevăzut la alin. (1) trebuie să fie însoțit de un certificat eliberat de autoritățile competente ale Sloveniei, prin care se atestă că titularul a exercitat efectiv și legal activitățile în cauză pe teritoriul statului respectiv timp de minimum 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării certificatului.

Art. 25. — (1) Se recunosc ca dovadă suficientă titlurile oficiale de calificare de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și moașă eliberate de statele membre persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) și care nu corespund denumirilor prevăzute pentru respectivele state membre în

anexele nr. 1, 2 și 4–9, dacă acestea sunt însoțite de un certificat eliberat de autoritățile sau organismele competente ale statului emitent.

(2) Certificatul la care se face referire la alin. (1) atestă că respectivele titluri oficiale de calificare confirmă o formare desfășurată în conformitate cu prevederile Directivei 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale și sunt asimilate de statul membru emitent celor a căror denumire este prevăzută în anexele nr. 1, 2 și 4–9 pentru acel stat.

Art. 26. — În cazul în care accesul la una dintre activitățile de farmacist sau exercitarea acesteia este condiționat(ă) în România, în afară de posesia unui titlu oficial de calificare prevăzut în anexa nr. 7, de necesitatea unei experiențe profesionale suplimentare, se recunoaște ca dovadă suficientă în acest sens certificatul emis de autoritățile competente ale statului membru de origine, conform căruia titularul acestuia a exercitat respectivele activități în statul membru de origine pe o perioadă egală.

III. Drepturi câștigate specifice medicilor specialiști

Art. 27. — Titlurile oficiale de calificare de medic specialist eliberate de statele membre persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), care atestă o formare în specialitate prin program parțial începută cel mai târziu la data de 31 decembrie 1983, reglementată în statul membru emitent prin acte cu putere de lege sau acte administrative în vigoare la data de 20 iunie 1975, se recunosc dacă sunt însoțite de un certificat prin care se atestă că titularul s-a consacrat în mod efectiv și legal activităților în cauză pe o perioadă de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării certificatului.

Art. 28. — (1) Se recunoaște titlul de calificare de medic specialist eliberat de Spania medicilor care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 1 alin. (1) și care au absolvit o formare în specialitate înainte de 1 ianuarie 1995, chiar dacă aceasta nu îndeplinește cerințele minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, dacă respectivul titlu de calificare este însoțit de un certificat eliberat de autoritățile spaniole competente.

(2) Certificatul prevăzut la alin. (1) atestă că deținătorul a promovat proba de competență profesională specifică organizată în cadrul măsurilor excepționale de recunoaștere prevăzute în Decretul regal 1.497/99 în scopul verificării faptului că titularul posedă cunoștințe și competențe de un nivel comparabil cu cele atestate de titlul de medic specialist prevăzut pentru Spania în anexele nr. 2 și 3.

Art. 29. — (1) În cazul în care România abrogă actele normative sau administrative cu privire la eliberarea unuia dintre titlurile oficiale de calificare de medic specialist prevăzute pentru România în anexa V, pct. 5.1.2 și 5.1.3 la Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, și acordă drepturi câștigate titularilor, cetățeni români, va acorda aceleași drepturi câștigate și persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) în cazul în care titlurile oficiale de calificare în specialitate respectivă ale acestora au fost eliberate anterior datei la care România sistează eliberarea titlului respectiv.

(2) Datele la care alte state membre au abrogat acte cu putere de lege sau acte administrative cu privire la eliberarea unuia dintre titlurile oficiale de calificare de medic specialist sunt prevăzute în anexa nr. 3.

IV. Drepturi câștigate specifice medicilor cu formare specifică în medicină generală

Art. 30. — (1) Constituie drept câștigat dreptul de exercitare a activităților de medic specialist medicină de familie în cadrul sistemului public național de asigurări sociale de sănătate de către:

- a) absolvenții facultăților de medicină din România, inclusiv promoția 2004; și

b) titularii atestatelor de echivalare a studiilor universitare în medicină, inclusiv promoția 2004, eliberate de Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, care au dobândit drept de liberă practică a profesiei de medic ca urmare a aplicării normelor în vigoare și care nu au efectuat rezidențiatul în specialitatea medicină de familie, respectiv nu au efectuat pregătirea specifică medicului generalist prevăzută de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, dacă aceștia fac dovada că la data de 1 ianuarie 2007 sunt stabiliți pe teritoriul României și își desfășoară activitatea în relație contractuală cu casele de asigurări sociale de sănătate din România.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică și persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), titulari de diplome, certificate sau alte titluri de medic eliberate de un stat membru, care nu au efectuat pregătirea specifică medicului generalist prevăzută de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, dacă aceștia fac dovada că la data de 1 ianuarie 2007 sunt stabiliți pe teritoriul României, în urma recunoașterii automate a calificărilor profesionale sau a recunoașterii pe baza drepturilor câștigate, și își desfășoară activitatea în relație contractuală cu casele de asigurări sociale de sănătate din România.

(3) Dreptul prevăzut la alin. (1) și (2) se certifică de Ministerul Sănătății Publice, la cerere, în vederea accesului la profesie într-un alt stat membru.

(4) Se recunosc certificatele eliberate de autoritățile competente ale statelor membre persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), care atestă dreptul câștigat al titularului de a exercita activitățile de medic generalist în cadrul sistemului național de securitate socială al statului membru emitent, la data de referință și fără titlu de calificare de medic generalist prevăzut pentru acest stat în anexa nr. 4.

(5) În urma procedurii de recunoaștere aplicate, certificatele prevăzute la alin. (4) produc aceleași efecte în ceea ce privește exercitarea activităților de medic specialist medicină de familie în cadrul sistemului național de asigurări sociale de sănătate ca și certificatul de medic specialist medicină de familie eliberat de Ministerul Sănătății Publice.

V. Drepturi câștigate specifice medicilor dentiști

Art. 31. — (1) În vederea exercitării pe teritoriul României a activităților profesionale de medic dentist cu titlurile prevăzute în anexa nr. 5, se recunosc titlurile oficiale de calificare de medic eliberate de Italia, Spania, Austria, Republica Cehă și Slovacia persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) care și-au început formarea de medic cel târziu la data de referință prevăzută în această anexă pentru statul respectiv, însoțite de un atestat eliberat de autoritățile competente ale aceluia stat membru.

(2) Atestatul prevăzut la alin. (1) trebuie să certifice îndeplinirea următoarelor două condiții cumulative:

a) titularul acestuia s-a consacrat, în statul membru emitent, în mod efectiv, legal și cu titlu principal, exercitării activităților de medic dentist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, pentru o perioadă de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data de eliberare a atestatului;

b) titularul acestuia este autorizat să exercite aceste activități în aceleași condiții ca și titularii titlului de calificare prevăzut în anexa nr. 5 pentru statul membru emitent.

(3) Excepție de la condiția de experiență profesională de minimum 3 ani prevăzută la alin. (2) lit. a) fac cei care au absolvit studii cu o durată minimă de 3 ani atestate de autoritățile competente ale statului membru respectiv ca fiind echivalente formării medicului dentist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) se aplică și titlurilor oficiale de calificare de medic eliberate de fosta Cehoslovacie, în cazul în care titularii acestora doresc să exercite profesia de medic

dentist în România. Aceste titluri de calificare beneficiază de aceleași condiții de recunoaștere ca și titlurile de calificare eliberate de Republica Cehă și Slovacia.

Art. 32. — (1) În vederea exercitării activităților profesionale de medic dentist, se recunosc titlurile oficiale de calificare de medic eliberate de Italia persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) care și-au început formarea universitară de medic după data de 28 ianuarie 1980 și cel târziu la data de 31 decembrie 1984, însoțite de un atestat eliberat de autoritățile competente italiene.

(2) Atestatul prevăzut la alin. (1) trebuie să certifice îndeplinirea următoarelor 3 condiții cumulative:

a) titularul acestuia a promovat proba de aptitudini specifică organizată de autoritățile competente italiene în scopul verificării faptului că titularul posedă cunoștințe și competențe de un nivel comparabil cu cele ale titularilor titlului oficial de calificare prevăzut pentru Italia în anexa nr. 5;

b) titularul acestuia s-a consacrat, în Italia, în mod efectiv, legal și cu titlu principal, exercitării activităților de medic dentist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, pe o perioadă de cel puțin 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data de eliberare a atestatului;

c) titularul este autorizat să exercite sau exercită, în mod efectiv, legal, cu titlu principal și în aceleași condiții ca și titularii titlului oficial de calificare prevăzut pentru Italia în anexa nr. 5, activitățile de medic dentist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale.

(3) Excepție de la condiția probei de aptitudini prevăzute la alin. (2) lit. a) fac persoanele care au absolvit studii cu o durată minimă de 3 ani, atestate de autoritățile competente ca fiind echivalente formării de medic dentist prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale.

(4) Persoanele care și-au început formarea universitară de medic după data de 31 decembrie 1984 sunt asimilate celor prevăzute la alin. (3), în cazul în care efectuarea studiilor cu durată minimă de 3 ani a început anterior datei de 31 decembrie 1994.

VI. Drepturi câștigate specifice asistenților medicali generaliști

Art. 33. — În cazul în care normele generale privind drepturile câștigate se aplică asistenților medicali generaliști, activitățile prevăzute la art. 19 și 21—25 trebuie să se fi exercitat cu deplină responsabilitate pentru planificarea, organizarea și administrarea îngrijirilor de sănătate acordate pacientului.

Art. 34. — (1) Titlurile oficiale de calificare de asistent medical generalist eliberate persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) de Polonia înaintea datei de 1 mai 2004 ori care atestă o formare de asistent medical generalist începută în Polonia anterior acestei date și care nu întrunesc cerințele minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale se recunosc dacă sunt însoțite de un certificat prin care se atestă că posesorii au exercitat efectiv și legal în Polonia activitățile de asistent medical generalist pe o durată după cum urmează:

a) minimum 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării certificatului, pentru posesorii titlului de calificare de asistent medical de nivel de învățământ superior de scurtă durată — *dyplom licencjata pielęgniarstwa*;

b) minimum 5 ani consecutivi în decursul ultimilor 7 ani care precedă data eliberării certificatului, pentru posesorii titlului de calificare de asistent medical care atestă studii efectuate într-o școală postliceală profesională sanitară — *dyplom pielęgniarcki albo pielęgniarcki dyplomowanej*.

(2) Activitățile prevăzute la alin. (1) trebuie să se fi exercitat cu deplină responsabilitate privind planificarea, organizarea și administrarea îngrijirilor de sănătate acordate pacientului.

Art. 35. — Se recunosc titlurile oficiale de calificare de asistent medical eliberate de Polonia persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), care certifică o formare încheiată înainte de data de 1 mai 2004 și care nu îndeplinește cerințele minime prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, atestată de o diplomă de absolvire de învățământ superior de scurtă durată, obținută pe baza unui program special de revalorizare prevăzut la art. 11 din Legea din 20 aprilie 2004 de modificare a Legii privind profesiile de asistent medical și de moașă și privind alte acte juridice, publicată în Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 30 aprilie 2004, nr. 92, poz. 885, și în Regulamentul Ministerului Sănătății din 11 mai 2004 privind condițiile detaliate referitoare la cursurile instituite pentru asistenții medicali și moașele, titulari ai unui certificat de studii liceale (examen final — *matura*) și absolvenți ai unui liceu sanitar sau ai unor școli profesionale sanitare care formează asistenți medicali și moașe, publicat în Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 13 mai 2004, nr. 110, poz. 1170, cu scopul de a verifica dacă deținătorul acestui titlu de calificare posedă cunoștințe și competențe de un nivel comparabil cu nivelul celor ale asistenților medicali titulari ai diplomei prevăzute pentru Polonia în anexa nr. 8.

VII. Drepturi câștigate specifice moașelor

Art. 36. — În cazul titlurilor oficiale de calificare de moașă eliberate de statele membre persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), care îndeplinesc toate cerințele minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, dar care, potrivit prevederilor art. 17, sunt recunoscute numai în cazul în care sunt însoțite de certificatul de practică profesională prevăzut la art. 17 alin. (3), se recunosc, ca dovadă suficientă, titlurile de calificare de moașă eliberate de respectivele state înainte de data de referință prevăzută în anexa nr. 9, însoțite de un certificat care atestă că titularii s-au consacrat în mod efectiv și legal activităților în cauză pe o perioadă de cel puțin 2 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării certificatului.

Art. 37. — Prevederile art. 36 se aplică și persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) ale căror titluri oficiale de calificare de moașă atestă o formare dobândită pe teritoriul fostei Republici Democrate Germania și care îndeplinește toate cerințele minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, dar, potrivit prevederilor art. 17, sunt recunoscute numai în cazul în care sunt însoțite de certificatul de practică profesională prevăzut la art. 17 alin. (3), în cazul în care aceste titluri atestă o formare începută înainte de data de 3 octombrie 1990.

Art. 38. — Titlurile oficiale de calificare de moașă eliberate persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1) de Polonia înaintea datei de 1 mai 2004 ori care atestă o formare de moașă începută în Polonia anterior acestei date și care nu întrunesc cerințele minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale se recunosc dacă sunt însoțite de un certificat prin care se atestă că posesorii au exercitat efectiv și legal în Polonia activitățile de moașă pe o durată după cum urmează:

a) minimum 3 ani consecutivi în decursul ultimilor 5 ani care precedă data eliberării certificatului, pentru posesorii titlului de calificare de moașă de nivel de învățământ superior de scurtă durată — *dyplom licencjata położnictwa*;

b) minimum 5 ani consecutivi în decursul ultimilor 7 ani care precedă data eliberării certificatului, pentru posesorii titlului de calificare de moașă care atestă studii efectuate într-o școală postliceală profesională sanitară — *dyplom położnej*.

Art. 39. — Se recunosc titlurile oficiale de calificare de moașă eliberate de Polonia persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), care certifică o formare încheiată înainte de data de 1 mai 2004

și care nu îndeplinește cerințele minime prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale, atestată de o diplomă de absolvire de învățământ superior de scurtă durată, obținută pe baza unui program special de revalorizare prevăzut la art. 11 din Legea din 20 aprilie 2004 de modificare a Legii privind profesiile de asistent medical și de moașă și privind alte acte juridice, publicată în Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 30 aprilie 2004, nr. 92, poz. 885, și în Regulamentul Ministerului Sănătății din 11 mai 2004 privind condițiile detaliate referitoare la cursurile instituite pentru asistenții medicali și moașele, titulari ai unui certificat de studii liceale (examen final — *matura*) și absolvenți ai unui liceu sanitar sau ai unor școli profesionale sanitare care formează asistenți medicali și moașe, publicat în Jurnalul Oficial al Republicii Polone din 13 mai 2004, nr. 110, poz. 1170, cu scopul de a verifica dacă deținătorul acestui titlu de calificare posedă cunoștințe și competențe de un nivel comparabil cu nivelul celor ale moașelor posesoare a diplomei prevăzute pentru Polonia la anexa nr. 9.

SECȚIUNEA a 2-a

Excepții în cazul cărora se aplică principiile Regimului general de recunoaștere a calificărilor profesionale

I. Domeniu de aplicare

Art. 40. — (1) Regimul general de recunoaștere a calificărilor profesionale prevăzut de Legea nr. 200/2004 privind recunoașterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare, se aplică medicilor, medicilor dentiști, farmaciștilor, asistenților medicali generaliști și moașelor, care, dintr-un motiv special și excepțional, la data solicitării recunoașterii calificării, nu îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 13—39.

(2) Persoanele prevăzute la alin. (1) sunt următoarele:

a) medicii care au o formare de bază, medicii specialiști, medicii dentiști, medicii dentiști specialiști, farmaciștii, asistenții medicali generaliști și moașele, în cazul în care persoana respectivă nu îndeplinește condițiile de practică profesională efectivă și legală prevăzute la art. 19, 21—25, 27—29 și 31—39;

b) medicii, medicii dentiști, farmaciștii, asistenții medicali și moașele care dețin un titlu de calificare de specialist dobândit ulterior formării care conduce la obținerea unui titlu prevăzut în anexele nr. 1, 5 și 7—9; regimul general de recunoaștere a calificărilor profesionale se aplică fără a se aduce atingere prevederilor art. 13 alin. (1)—(3), precum și ale art. 19, 21—25 și 27—29 și exclusiv în scopul recunoașterii specializării în cauză;

c) asistenții medicali generaliști și asistenții medicali specializați care dețin un titlu de calificare de specialist dobândit ulterior formării care conduce la obținerea unui titlu prevăzut în anexa nr. 8, în cazul în care persoana respectivă solicită recunoașterea profesională în România, unde activitățile profesionale în cauză sunt exercitate de asistenți medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist;

d) asistenții medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist, în cazul în care persoana respectivă solicită recunoașterea profesională în România, unde activitățile profesionale în cauză sunt exercitate de asistenți medicali generaliști, de asistenți medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist sau de asistenți medicali specializați care dețin un titlu de calificare de specialist dobândit ulterior formării care conduce la obținerea unui titlu prevăzut în anexa nr. 8;

e) persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 3.

II. Măsuri compensatorii

Art. 41. — În condițiile prevăzute la art. 11 din Legea nr. 200/2004, cu modificările și completările ulterioare, au posibilitatea să aleagă între un stagiu de adaptare și o probă de aptitudini persoanele care se află în următoarele situații:

a) asistenții medicali, moașele și farmaciștii care dețin un titlu de calificare de specialist dobândit ulterior formării care conduce la obținerea unui titlu prevăzut în anexele nr. 7—9;

b) asistenții medicali generaliști, asistenții medicali specializați care dețin un titlu de calificare de specialist dobândit ulterior formării care conduce la obținerea unui titlu prevăzut în anexa nr. 8, precum și asistenții medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist, în cazul în care activitățile profesionale în cauză sunt exercitate în România de asistenți medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist.

Art. 42. — Prin derogare de la posibilitatea acordată solicitantului de a alege una dintre măsurile compensatorii prevăzute la art. 41, trebuie să susțină o probă de aptitudini persoanele care se află în următoarele situații:

a) medicii care au o formare de bază, medicii specialiști, medicii dentiști, medicii dentiști specialiști, farmaciștii, asistenții medicali generaliști și moașele, în cazul în care persoana respectivă nu îndeplinește condițiile de practică profesională efectivă și legală prevăzute la art. 19, 21—25, 27—29 și 31—39;

b) medicii și medicii dentiști care dețin un titlu de calificare de specialist dobândit ulterior formării care conduce la obținerea unui titlu prevăzut în anexele nr. 1 și 5;

c) asistenții medicali specializați fără formare profesională de asistent medical generalist, în cazul în care activitățile profesionale în cauză sunt exercitate în România de asistenți medicali generaliști sau de asistenți medicali specializați care dețin un titlu de calificare de specialist dobândit ulterior formării care conduce la obținerea unui titlu prevăzut în anexa nr. 8;

d) persoanele care îndeplinesc condițiile prevăzute la art. 3.

Art. 43. — Metodologia de organizare și desfășurare a stagiului de adaptare și a probei de aptitudini, inclusiv statutul persoanei care urmează măsura compensatorie, se stabilesc, în conformitate cu normele Uniunii Europene, de Ministerul Sănătății Publice cu avizul Colegiului Medicilor din România, Colegiului Medicilor Dentiști din România, Colegiului Farmaciștilor din România și, respectiv, al Ordinului Asistenților Medicali și Moașelor din România și se aprobă prin ordin al ministrului sănătății publice.

Art. 44. — În cazul în care calificarea profesională a solicitantului aflat în situațiile prevăzute la art. 41 și 42 întrunește criteriile stabilite prin platforme comune adoptate în vederea facilitării recunoașterii mutuale a calificărilor profesionale, măsura compensatorie nu se aplică.

CAPITOLUL III

Dispoziții tranzitorii și finale

Art. 45. — Recunoașterea titlurilor oficiale de calificare de medic, de medic specialist, de medic dentist, de medic dentist specialist, de medic dentist specialist, de medic dentist specialist, de medic dentist specialist, de medic dentist specialist și de moașă, eliberate de statele membre ale Uniunii Europene, de statele aparținând Spațiului Economic European, precum și de Confederația Elvețiană, se efectuează indiferent dacă formarea a fost dobândită în totalitate sau în parte pe teritoriul acestor state.

Art. 46. — În cazul în care titlurile oficiale de calificare de medic, medic specialist, medic dentist, medic dentist specialist, medic dentist specialist, medic dentist specialist și moașă, eliberate de un alt stat membru al Uniunii Europene, de un alt stat aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană persoanelor prevăzute la art. 1 alin. (1), nu îndeplinesc cerințele prevăzute de prezenta hotărâre pentru a fi recunoscute,

autoritățile competente române vor analiza cunoștințele de specialitate și competențele atestate de aceste titluri, precum și experiența solicitantului, comparativ cu cerințele de calificare și cunoștințe prevăzute de legea română.

Art. 47. — (1) În cazurile în care nu se poate face dovada experienței profesionale de 3 ani, prevăzută la art. 3, titlurile oficiale de calificare de medic, de medic specialist, de medic dentist, de medic dentist specialist, de medic dentist, de medic dentist specialist și de moașă, obținute în afara granițelor statelor membre ale Uniunii Europene, ale celorlalte state ale Spațiului Economic European și ale Confederației Elvețiene și recunoscute de unul dintre aceste state, sunt analizate de autoritățile competente române, pe baza copiilor documentelor respective autentificate legal.

(2) În situațiile prevăzute la alin. (1), se analizează și formarea complementară și/sau experiența profesională însușită de către cel interesat într-un stat membru al Uniunii Europene, într-un alt stat aparținând Spațiului Economic European sau în Confederația Elvețiană ori în afara granițelor acestora.

(3) Dacă în urma analizei comparative se constată că abilitățile și cunoștințele atestate de aceste titluri corespund numai parțial cerințelor de calificare și cunoștințelor prevăzute de legea română, autoritățile competente române pot solicita persoanei interesate să facă dovada îndeplinirii tuturor acestor cerințe.

Art. 48. — (1) În termen de o lună de la primirea cererii de recunoaștere a calificării și de autorizare a exercitării profesiei, Ministerul Sănătății Publice confirmă primirea și, după caz, înștiințează solicitantul cu privire la documentele necesare completării dosarului.

(2) Procedura de examinare a cererilor de recunoaștere a calificării și de autorizare a exercitării profesiei se finalizează în termen de 3 luni de la depunerea dosarului complet de către solicitant. Termenul poate fi extins cu o lună în cazurile prevăzute la art. 40—44.

Art. 49. — (1) Decizia de respingere a cererii de recunoaștere a calificării și de autorizare a exercitării profesiei, în baza prezentei hotărâri, va cuprinde motivele întemeiate care au dus la respingere.

(2) Deciziile autorităților competente române cu privire la recunoașterea calificărilor prevăzute de prezenta hotărâre pot fi contestate la instanțele de contencios administrativ.

(3) Nesoluționarea cererilor de recunoaștere a calificării și de autorizare a exercitării profesiei în termenele prevăzute de lege poate fi atacată în instanțele de contencios administrativ.

Art. 50. — În cazul unor îndoieli justificate, autoritățile competente române pot solicita autorităților competente ale statului membru emitent confirmarea autenticității certificatelor și a titlurilor oficiale de calificare eliberate, precum și, după caz, confirmarea faptului că beneficiarul îndeplinește, în ceea ce privește profesiile de medic, de medic dentist, de medic dentist specialist, de medic dentist specialist și de moașă, condițiile minime de formare prevăzute de Directiva 2005/36/CE privind recunoașterea calificărilor profesionale.

Art. 51. — În cazul unor îndoieli justificate privind un titlu oficial de calificare, definit conform prevederilor art. 2 lit. b), eliberat de o autoritate competentă a unui stat membru, titlu care include o formare urmată în totalitate sau parțial într-o instituție legal stabilită pe teritoriul unui alt stat membru, autoritățile competente române au dreptul să verifice la organismul competent al statului membru de origine în care a fost eliberat titlul de calificare:

a) dacă formarea asigurată de instituția în cauză a fost certificată în mod oficial de instituția de învățământ situată în statul membru de origine în care a fost eliberat titlul de calificare;

b) dacă titlul oficial de calificare eliberat este același cu cel care ar fi fost eliberat în cazul în care formarea ar fi fost

dobândită în totalitate în statul membru de origine în care a fost eliberat titlul de calificare; și

c) dacă titlul oficial de calificare eliberat conferă aceleași drepturi de acces la profesie pe teritoriul statului membru de origine în care a fost eliberat titlul de calificare.

Art. 52. — Anexele nr. 1—17 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 53. — Prevederile prezentei hotărâri se completează cu dispozițiile Legii nr. 200/2004 privind recunoșterea diplomelor și calificărilor profesionale pentru profesiile reglementate din România, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 54. — (1) Pe data intrării în vigoare a prezentei hotărâri, prevederile Hotărârii Guvernului nr. 970/2004 privind regimul calificărilor în profesiile de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și moașă, dobândite în afara granițelor României, nu se mai aplică cu privire la statele membre ale Uniunii Europene și statele aparținând Spațiului Economic European.

(2) Prevederile prezentei hotărâri se aplică cu privire la Confederația Elvețiană de la data la care va intra în vigoare decizia prin care se introduce Directiva 2005/36/CE privind recunoșterea calificărilor profesionale în Acordul dintre Confederația Elvețiană, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, cu privire la libera circulație a persoanelor.

(3) Până la data la care se face referire la alin. (2) se aplică pentru Confederația Elvețiană prevederile Hotărârii Guvernului nr. 970/2004.

(4) La data introducerii Directivei 2005/36/CE privind recunoșterea calificărilor profesionale în Acordul dintre Confederația Elvețiană, pe de o parte, și Comunitatea Europeană și statele membre ale acesteia, pe de altă parte, cu privire la libera circulație a persoanelor, prezenta hotărâre se completează în mod corespunzător.

Art. 55. — Hotărârea Guvernului nr. 970/2004 privind regimul calificărilor în profesiile de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și moașă, dobândite în afara granițelor României, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 710 și 710 bis din 5 august 2004, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 17 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) Cetățenii Confederației Elvețiene, posesori ai unei diplome, certificat sau ai unui alt titlu de medic prevăzut în anexa nr. 1, care doresc să obțină în România una dintre specialitățile prevăzute de Nomenclatorul de specialități medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, care nu este prevăzută în anexa nr. 3 sau nu este prevăzută pentru statul membru de origine ori de proveniență al solicitantului în anexa nr. 3, vor îndeplini condițiile de formare prevăzute de normele în vigoare pentru specialitatea respectivă.

(2) Evaluarea pregătirii profesionale a persoanelor prevăzute la alin. (1) se face pe baza documentelor din care rezultă:

a) perioadele de formare atestate de diplome, certificate sau alte titluri de formare eliberate de statul membru de origine sau de proveniență. Acestea se recunosc ca stagii de pregătire în specialitate dacă corespund celor prevăzute de legislația română în vigoare pentru specialitatea respectivă;

b) experiența profesională însoțită de solicitant;

c) pregătirea complementară și formarea medicală continuă a acestuia.

(3) În termen de 4 luni de la depunerea dosarului complet de către cel interesat, Ministerul Sănătății Publice informează

solicitanții cu privire la durata și conținutul perioadei de pregătire complementară în specialitate, care urmează a fi efectuată.

(4) Pregătirea complementară în specialitate se efectuează în unități sanitare acreditate în care se desfășoară învățământ postuniversitar medical și sub îndrumarea unui coordonator de rezidențiat în specialitatea respectivă.

(5) Medicul aflat în pregătire complementară are atribuțiile medicului rezident și poate beneficia, pentru această perioadă, de contract individual de muncă pe durată determinată.

(6) Recunoșterea calificării de medic specialist se face prin ordin al ministrului sănătății publice, pe baza evaluării formării însoțite de medic pe perioada de pregătire complementară în specialitate, efectuată de către coordonatorul de rezidențiat în specialitatea în care s-a făcut pregătirea, și a evaluării efectuate conform prevederilor alin. (2).”

2. Articolul 38 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 38. — (1) Cetățenii Confederației Elvețiene, posesori ai unei diplome, certificat sau ai altui titlu de medic dentist, eliberate de un stat membru al Uniunii Europene, de un stat aparținând Spațiului Economic European sau de Confederația Elvețiană, conform normelor Uniunii Europene, care doresc să obțină în România certificatul de medic dentist specialist ce atestă o specializare în domeniul medicinei dentare, prevăzută de Nomenclatorul specialităților medicale, medico-dentare și farmaceutice pentru rețeaua de asistență medicală, titlul de medic dentist specialist care nu se eliberează în statul membru de origine sau de proveniență al solicitanților vor îndeplini condițiile de formare prevăzute de normele în vigoare pentru specialitatea respectivă.

(2) Evaluarea pregătirii profesionale a solicitanților se face pe baza perioadelor de formare atestate de diplome, certificate sau de alte titluri de formare eliberate de statul membru de origine sau de proveniență, dacă aceste perioade corespund celor prevăzute de normele românești în vigoare pentru specialitatea respectivă. În aceste situații se vor lua în considerare și experiența profesională, formarea complementară și formarea continuă a solicitantului în domeniul medicinei dentare.

(3) În urma evaluării efectuate pe baza diplomelor, certificatelor și titlurilor prezentate de către solicitant și luând în considerare experiența profesională, formarea complementară și formarea continuă a acestuia în domeniul medicinei dentare, Ministerul Sănătății Publice informează solicitantul cu privire la durata și conținutul perioadei de pregătire complementară în specialitate ce urmează a fi efectuată.

(4) Decizia autorităților competente române în aceste situații este adusă la cunoștința solicitantului în termen de 4 luni de la depunerea dosarului complet de cel interesat.

(5) Pregătirea complementară în specialitate se efectuează în unități sanitare acreditate în care se desfășoară învățământ postuniversitar medico-dentar și sub îndrumarea unui coordonator de rezidențiat în specialitatea respectivă.

(6) Medicul dentist aflat în pregătire complementară are atribuțiile medicului dentist rezident și poate beneficia pe această perioadă de contract individual de muncă pe durată determinată.

(7) Recunoșterea calificării de medic dentist specialist se face prin ordin al ministrului sănătății publice, pe baza evaluării formării însoțite de medicul dentist pe perioada de pregătire complementară în specialitate, efectuată de către coordonatorul de rezidențiat în specialitatea medico-dentară în care s-a făcut pregătirea, și a evaluării efectuate conform prevederilor alin. (2).”

3. După alineatul (2) al articolului 52 se introduce un nou alineat, alineatul (2¹), cu următorul cuprins:

„(2¹) Data de implementare a Directivei nr. 85/432/CEE în Confederația Elvețiană este 1 iunie 2002.”

4. După articolul 64 se introduce un nou articol, articolul 64¹, cu următorul cuprins:

„Art. 64¹. — Data de implementare a Directivei nr. 77/453/CEE în Confederația Elvețiană este 1 iunie 2002.”

5. După articolul 77 se introduce un nou articol, articolul 77¹, cu următorul cuprins:

„Art. 77¹. — Data de implementare a Directivei nr. 80/154/CEE și a Directivei nr. 80/155/CEE în Confederația Elvețiană este 1 iunie 2002.”

6. Anexele nr. 1—8 la Hotărârea Guvernului nr. 970/2004 se înlocuiesc cu anexele nr. 10—17 la prezenta hotărâre.

★

Prezenta hotărâre transpune integral prevederile referitoare la recunoașterea titlurilor oficiale de calificare de medic, medic dentist, farmacist, asistent medical generalist și, respectiv, moașă, cuprinse în Directiva 2005/36/CE a Parlamentului European și a Consiliului privind recunoașterea calificărilor profesionale, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 255 din 30 septembrie 2005, precum și prevederile Directivei 2006/100/CE pentru adaptarea unor directive din domeniul liberei circulații a persoanelor, având în vedere aderarea Bulgariei și a României, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene nr. L 363 din 20 decembrie 2006.

PRIM-MINISTRU
CĂLIN POPESCU-TĂRICEANU

Contrasemnează:

Ministrul sănătății publice,
Gheorghe Eugen Nicolăescu
Ministrul educației, cercetării și tineretului,
Cristian Mihai Adomniței
Departamentul pentru Afaceri Europene,
Adrian Ciocănea,
secretar de stat

București, 17 octombrie 2007.
Nr. 1.282.

ANEXA Nr. 1

Titluri de calificare care atestă formarea de bază în medicină

Țara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Certificatul care însoțește titlul de calificare	Data de referință
België/Belgique/ Belgien	Diploma van arts/Diplôme de docteur en médecine	— Les universités/ De universiteiten — LE Jury compétent d'enseignement de la Communauté française/ De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap		20 decembrie 1976
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен "магистър" по Медицина и професионална квалификация "Магистър-лекар"	Медицински факултет във Висше медицинско училище (Медицински университет, Висш медицински институт в Република България)		1 ianuarie 2007
Česká republika	Diplom o ukončení studia ve studijním programu všeobecné lékařství (doktor medicíny, MUDr.)	Lékařská fakulta univerzity v České republice	— Vysvědčení o státní rigorózní zkoušce	1 mai 2004
Danmark	Bevis for bestået lægevidenska belig embedseksamen	Medicinsk universitetsfakultet	— Autorisation som læge, udstedt af Sundhedsstyrelsen og — Tilladelse til selvstændigt virke som læge (dokumentation for gennemført praktisk uddannelse), udstedt af Sundhedsstyrelsen	20 decembrie 1976

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Certificatul care însoțește titlul de calificare	Data de referință
Deutschland	— Zeugnis über die Ärztliche Prüfung — Zeugnis über die Ärztliche Staatsprüfung und Zeugnis über die Vorbereitungszeit als Medizinalassistent, soweit diese nach den deutschen Rechtsvorschriften noch für den Abschluss der ärztlichen Ausbildung vorgesehen war	Zuständige Behörden		20 decembrie 1976
Eesti	Diplom arstiteaduse õppekava läbimise kohta	Tartu Ülikool		1 mai 2004
Ελλάς	Πτυχίο Ιατρικής	— Ιατρική Σχολή Πανεπιστημίου, — Σχολή Επιστημών Υγείας, Τμήμα Ιατρικής Πανεπιστημίου		1 ianuarie 1981
España	Título de Licenciado en Medicina y Cirugía	— Ministerio de Educación y Cultura — El rector de una Universidad		1 ianuarie 1986
France	Diplôme d'Etat de docteur en médecine	Universités		20 decembrie 1976
Ireland	Primary qualification	Competent examining body	Certificate of experience	20 decembrie 1976
Italia	Diploma di laurea in medicina e chirurgia	Università	Diploma di abilitazione all' esercizio della medicina e chirurgia	20 decembrie 1976
Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγραφής Ιατρού	Ιατρικό Συμβούλιο		1 mai 2004
Latvija	ārsta diploms	Universitātes tipa augstskola		1 mai 2004
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą gydytojo kvalifikaciją	Universitetas	Internatūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą medicinos gydytojo profesinę kvalifikaciją	1 mai 2004
Luxembourg	Diplôme d'Etat de docteur en médecine, chirurgie et accouchements	Jury d'examen d'Etat	Certificat de stage	20 decembrie 1976
Magyarország	Általános orvos oklevél (doctor medicinae universae, röv.: dr. med. univ.)	Egyetem		1 mai 2004
Malta	Lawrja ta' Tabib tal-Medicina u l-Kirurgija	Universita` ta' Malta	Ċertifikat ta' registrazzjoni maħruġ mill-Kunsill Mediku	1 mai 2004
Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd artsexamen	Faculteit Geneeskunde		20 decembrie 1976
Österreich	1. Urkunde über die Verleihung des akademischen Grades Doktor der gesamten Heilkunde (bzw. Doctor medicinae universae, Dr.med.univ.) 2. Diplom über die spezifische Ausbildung zum Arzt für Allgemeinmedizin bzw. Facharzt Diplom	1. Medizinische Fakultät einer Universität 2. Österreichische Ärztekammer		1 ianuarie 1994
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku lekarskim z tytułem „lekarza“	1. Akademia Medyczna 2. Uniwersytet Medyczny 3. Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego	Lekarski Egzamin Państwowy	1 mai 2004

Țara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Certificatul care însoțește titlul de calificare	Data de referință
Portugal	Carta de Curso de licenciatura em medicina	Universidades	Diploma comprovativo da conclusão do internato geral emitido pelo Ministério da Saúde	1 ianuarie 1986
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov „doktor medicine/doktorica medicine“	Univerza		1 mai 2004
Slovensko	Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu „doktor medicíny“ („MUDr.“)	Vysoká škola		1 mai 2004
Suomi/Finland	Lääketieteen lisensiaatin tutkinto/Medicine licentiatexamen	— Helsingin yliopisto/ Helsingfors universitet — Kuopion yliopisto — Oulun yliopisto — Tampereen yliopisto — Turun yliopisto	Todistus lääkärin perusterveydenhuollon lisäkoulutuksesta/ Examenbevis om tilläggsutbildning för läkare inom primärvården	1 ianuarie 1994
Sverige	Läkarexamen	Universitet	Bevis om praktisk utbildning som utfärdas av Socialstyrelsen	1 ianuarie 1994
United Kingdom	Primary qualification	Competent examining body	Certificate of experience	20 decembrie 1976
Ísland	Lækningaleyfi	Heilbrigðis-og tryggingamálaráðuneyti		1 ianuarie 1994
Liechtenstein	Diplomele, certificatele și titlurile eliberate de un alt stat membru și listate în această anexă		Certificat de stagiu eliberat de autoritățile competente	1 mai 1995
Norge	Vitnemål for fullført grad <i>candidata/candidat us medicinae</i> , short form: cand. med.	Medisinsk universitetsfakultet	Bekreftelse på praktisk tjeneste som lege utstedt av kompetent offentlig myndighet	1 ianuarie 1994

ANEXA Nr. 2

Titluri de calificare de medic specialist

Țara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Data de referință
België/Belgique/ Belgien	Bijzondere beroepstitel van geneesheer-specialist/Titre professionnel particulier de médecin spécialiste	Minister bevoegd voor Volksgezondheid/ Ministre de la Santé publique	20 decembrie 1976
България	Свидетелство за призната специалност	Медицински университет, Висш медицински институт или Военномедицинска академия	1 ianuarie 2007
Česká republika	Diplom o specializaci	Ministerstvo zdravotnictví	1 mai 2004
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som speciallæge	Sundhedsstyrelsen	20 decembrie 1976
Deutschland	Fachärztliche Anerkennung	Landesärztekammer	20 decembrie 1976
Eesti	Residentuuri lõputunnistus eriarstiabi erialal	Tartu Ülikool	1 mai 2004
Ελλάς	Τίτλος Ιατρικής Ειδικότητας	1. Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση 2. Νομαρχία	1 ianuarie 1981
España	Título de Especialista	Ministerio de Educación y Cultura	1 ianuarie 1986

Țara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Data de referință
France	1. Certificat d'études spéciales de médecine 2. Attestation de médecin spécialiste qualifié 3. Certificat d'études spéciales de médecine 4. Diplôme d'études spécialisées ou spécialisation complémentaire qualifiante de médecine	1. Universités 2. Conseil de l'Ordre des médecins 3. Universités 4. Universités	20 decembrie 1976
Ireland	Certificate of Specialist doctor	Competent authority	20 decembrie 1976
Italia	Diploma di medico specialista	Università	20 decembrie 1976
Κύπρος	Πιστοποιητικό Αναγνώρισης Ειδικότητας	Ιατρικό Συμβούλιο	1 mai 2004
Latvija	„Sertifikāts“ — kompetentu iestāžu izsniegts dokuments, kas apliecina, ka persona ir nokārtojusi sertifikācijas eksāmenu specialitātē	Latvijas Ārstu biedrība Latvijas Ārstniecības personu profesionālo organizāciju savienība	1 mai 2004
Lietuva	Rezidentūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą gydytojo specialisto profesinę kvalifikaciją	Universitetas	1 mai 2004
Luxembourg	Certificat de médecin spécialiste	Ministre de la Santé publique	20 decembrie 1976
Magyarország	Szakorvosi bizonyítvány	Az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium illetékes testülete	1 mai 2004
Malta	Ċertifikat ta' Speċjalista Mediku	Kumitat ta' Approvazzjoni dwar Speċjalisti	1 mai 2004
Nederland	Bewijs van inschrijving in een Specialistenregister	— Medisch Specialisten Registratie Commissie (MSRC) van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst — Sociaal-Geneskundigen Registratie Commissie van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot Bevordering der Geneeskunst	20 decembrie 1976
Österreich	Facharzt Diplom	Österreichische Ärztekammer	1 ianuarie 1994
Polska	Dyplom uzyskania tytułu specjalisty	Centrum Egzaminów Medycznych	1 mai 2004
Portugal	1. Grau de assistente 2. Titulo de especialista	1. Ministério da Saúde 2. Ordem dos Médicos	1 ianuarie 1986
Slovenija	Potrdilo o opravljenem specialističnem izpitu	1. Ministrstvo za zdravje 2. Zdravniška zbornica Slovenije	1 mai 2004
Slovensko	Diplom o špecializácii	Slovenská zdravotnícka univerzita	1 mai 2004
Suomi/Finland	Erikoislääkäarin tutkinto/Specialläkarexamen	1. Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet 2. Kuopion yliopisto 3. Oulun yliopisto 4. Tampereen yliopisto 5. Turun yliopisto	1 ianuarie 1994
Sverige	Bevis om specialkompetens som läkare, utfärdat av Socialstyrelsen	Socialstyrelsen	1 ianuarie 1994
United Kingdom	Certificate of Completion of specialist training	Competent authority	20 decembrie 1976
Ísland	Sérfræðileyfi	Heilbrigðis- og tryggingamálaráðuneyti	1 ianuarie 1994
Liechtenstein	Diplomele, certificatele și titlurile eliberate de un alt stat membru și listate în această anexă, însoțite de certificatul de stagiu eliberat de autoritățile competente.	Autorități competente	1 mai 1995
Norge	Spesialistgodkjenning	Den norske lægeforening ihht. delegert myndighet	1 ianuarie 1994

Denumirile specializărilor medicale în statele membre ale Uniunii Europene

Țara	Anestezie și terapie intensivă Durata minimă de formare: 3 ani	Chirurgie generală Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Anesthésie-réanimation/Anesthésie reanimatie	Chirurgie/Heelkunde
България	Анестезиология и интензивно лечение	Хирургия
Česká republika	Anesteziologie a resuscitace	Chirurgie
Danmark	Anæstesiologi	Kirurgi elsler kirurgiske sygdomme
Deutschland	Anästhesiologie	(Allgemeine) Chirurgie
Eesti	Anestesioloogia	Üldkirurgia
Ελλάς	Αναισθησιολογία	Χειρουργική
España	Anestesiología y Reanimación	Cirugía general y del aparato digestivo
France	Anesthésiologie-Réanimation chirurgicale	Chirurgie générale
Ireland	Anaesthesia	General surgery
Italia	Anestesia e rianimazione	Chirurgia generale
Κύπρος	Αναισθησιολογία	Γενική Χειρουργική
Latvija	Anestezioloģija un reanimatoloģija	Kirurgija
Lietuva	Anesteziologija reanimatologija	Chirurgija
Luxembourg	Anesthésie-réanimation	Chirurgie générale
Magyarország	Aneszteziológia és intenzív terápia	Sebészet
Malta	Anesteżija u Kura Intensiva	Kirurgija Ġenerali
Nederland	Anesthesiologie	Heelkunde
Österreich	Anästhesiologie und Intensivmedizin	Chirurgie
Polska	Anesteziologia i intensywna terapia	Chirurgia ogólna
Portugal	Anestesiologia	Cirurgia geral
Slovenija	Anesteziologija, reanimatologija in perioperativna intenzivna medicina	Splošna kirurgija
Slovensko	Anestéziológia a intenzívna medicína	Chirurgia
Suomi/Finland	Anestesiologia ja tehohoito/Anestesiologi och intensivvård	Yleiskirurgia/Allmän kirurgi
Sverige	Anestesi och intensivvård	Kirurgi
United Kingdom	Anaesthetics	General surgery
Ísland	- Svæfinga- og gjörgæslulækni-fræði	Skurðlækningar
Liechtenstein	Anästhesiologie	Chirurgie
Norge	Anestesiologi	Generell kirurgi

Țara	Neurochirurgie Durata minimă de formare: 5 ani	Obstetrică-ginecologie Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Neurochirurgie	Gynécologie — obstétrique/ Gynaecologie en verloskunde
България	Неврохирургия	Акушерство, гинекология и репродуктивна медицина
Česká republika	Neurochirurgie	Gynekologie a porodnictví
Danmark	Neurokirurgi eller kirurgiske nervesygdomme	Gynækologi og obstetrik eller kvindesygdomme og fødselshjælp
Deutschland	Neurochirurgie	Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Eesti	Neurokirurgia	Sünnitusabi ja günekoloogia
Ελλάς	Νευροχειρουργική	Μαιευτική-Γυναικολογία
España	Neurocirugía	Obstetricia y ginecología
France	Neurochirurgie	Gynécologie — obstétrique
Ireland	Neurosurgery	Obstetrics and gynaecology
Italia	Neurochirurgia	Ginecologia e ostetricia

Țara	Neurochirurgie Durata minimă de formare: 5 ani	Obstetrică-ginecologie Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Κύπρος	Νευροχειρουργική	Μαιευτική — Γυναικολογία
Latvija	Neirokirurgija	Ginekoloģija un dzemdniecība
Lietuva	Neurochirurgija	Akušerija ginekologija
Luxembourg	Neurochirurgie	Gynécologie — obstétrique
Magyarország	Idegsebészet	Szülészeti-nőgyógyászat
Malta	Newrokirurgija	Ostetricija u Ġinekoloģija
Nederland	Neurochirurgie	Verloskunde en gynaecologie
Österreich	Neurochirurgie	Frauenheilkunde und Geburtshilfe
Polska	Neurochirurgia	Położnictwo i ginekologia
Portugal	Neurocirurgia	Ginecologia e obstetricia
Slovenija	Nevrokirurgija	Ginekologija in porodništvo
Slovensko	Neurochirurgia	Gynekológia a pôrodníctvo
Suomi/Finland	Neurokirurgia/Neurokirurgi	Naistentaudit ja synnytykset/Kvinnosjukdomar och förlossningar
Sverige	Neurokirurgi	Obstetrik och gynekologi
United Kingdom	Neurosurgery	Obstetrics and gynaecology
Ísland	Taugaskurðlækningar	Fæðingar- og kvenlækningar
Liechtenstein	Neurochirurgie	Gynäkologie und Geburtshilfe
Norge	Nevrokirurgi	Fødselshjelp og kvinnesykdommer

Țara	Medicină internă Durata minimă de formare: 5 ani	Oftalmologie Durata minimă de formare: 3 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Médecine interne/Inwendige geneeskunde	Ophthalmologie/Oftalmologie
България	Вътрешни болести	Очни болести
Česká republika	Vnitřní lékařství	Oftalmologie
Danmark	Intern medicin	Oftalmologi eller øjensygdomme
Deutschland	Innere Medizin	Augenheilkunde
Eesti	Sisehaigused	Oftalmoloogia
Ελλάς	Παθολογία	Οφθαλμολογία
España	Medicina interna	Oftalmología
France	Médecine interne	Ophthalmologie
Ireland	General medicine	Ophthalmic surgery
Italia	Medicina interna	Oftalmologia
Κύπρος	Παθολογία	Οφθαλμολογία
Latvija	Internā medicīna	Oftalmoloģija
Lietuva	Vidaus ligos	Oftalmologija
Luxembourg	Médecine interne	Ophthalmologie
Magyarország	Belgyógyászat	Szemészet
Malta	Medicina Interna	Oftalmoloģija
Nederland	Interne geneeskunde	Oogheelkunde
Österreich	Innere Medizin	Augenheilkunde und Optometrie
Polska	Choroby wewnętrzne	Okulistyka
Portugal	Medicina interna	Oftalmologia
Slovenija	Interna medicina	Oftalmologija
Slovensko	Vnútorné lekárstvo	Oftalmológia
Suomi/Finland	Sisätaudit/Inre medicin	Silmätaudit/Ögonsjukdomar
Sverige	Internmedicin	Ögonsjukdomar (oftalmologi)
United Kingdom	General (internal) medicine	Ophthalmology

Țara	Medicină internă Durata minimă de formare: 5 ani	Oftalmologie Durata minimă de formare: 3 ani
	Denumirea	Denumirea
Ísland	Lyflækningar	Augnlækningar
Liechtenstein	Innere Medizin	Augenheilkunde
Norge	Indremedisin	Øyesykdommer

Țara	Otorinolaringologie Durata minimă de formare: 3 ani	Pediatrie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Oto-rhino-laryngologie/Otorhinolaryngologie	Pédiatrie/Pediatrie
България	Ушно-носно-гърлени болести	Детски болести
Česká republika	Otorinolaryngologie	Dětské lékařství
Danmark	Oto-rhino-laryngologi eller øre-næse-halssygdomme	Pædiatri eller sygdomme hos børn
Deutschland	Hals-Nasen-Ohrenheilkunde	Kinder- und Jugendmedizin
Eesti	Otorinolarüngoloogia	Pediaatria
Ελλάς	Ωτορινολαρυγγολογία	Παιδιατρική
España	Otorrinolaringología	Pediatría y sus áreas específicas
France	Oto-rhino-laryngologie	Pédiatrie
Ireland	Otolaryngology	Paediatrics
Italia	Otorinolaringoiatria	Pediatria
Κύπρος	Ωτορινολαρυγγολογία	Παιδιατρική
Latvija	Otolaringoloģija	Pediatrija
Lietuva	Otorinolaringologija	Vaikų ligos
Luxembourg	Oto-rhino-laryngologie	Pédiatrie
Magyarország	Fül-orr-gégegyógyászat	Csecsemő- és gyermekgyógyászat
Malta	Otorinolaringoloģija	Pedjatrija
Nederland	Keel-, neus- en oorheelkunde	Kindergeneeskunde
Österreich	Hals-, Nasen- und Ohrenkrankheiten	Kinder- und Jugendheilkunde
Polska	Otorinolaryngologia	Pediatria
Portugal	Otorrinolaringologia	Pediatria
Slovenija	Otorinolaringoloģija	Pediatrija
Slovensko	Otorinolaryngológia	Pediatria
Suomi/Finland	Korva-, nenä- ja kurkkutaudit/Öron-, näs- och halssjukdomar	Lastentaudit/Barnsjukdomar
Sverige	Öron-, näs- och halssjukdomar (oto-rhino-laryngologi)	Barn- och ungdomsmedicin
United Kingdom	Otolaryngology	Paediatrics
Ísland	Háls-, nef- og eyrnalækningar	Barnalækningar
Liechtenstein	Hals-, Nasen- und Ohrenkrankheiten	Kinderheilkunde
Norge	Øre-nese-halssykdommer	Barnesykdommer

Țara	Pneumologie Durata minimă de formare: 4 ani	Urologie Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Pneumologie	Urologie
България	Пневмология и фтизиатрия	Урология
Česká republika	Tuberkulóza a respirační nemoci	Urologie
Danmark	Medicinske lungesygdomme	Urologi eller urinvejenes kirurgiske sygdomme
Deutschland	Pneumologie	Urologie
Eesti	Pulmonoloogia	Uroloogia
Ελλάς	Φυματιολογία- Πνευμονολογία	Ουρολογία
España	Neumología	Urología

Țara	Pneumologie Durata minimă de formare: 4 ani	Urologie Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
France	Pneumologie	Urologie
Ireland	Respiratory medicine	Urology
Italia	Malattie dell'apparato respiratorio	Urologia
Κύπρος	Πνευμονολογία — Φυματιολογία	Ουρολογία
Latvija	Ftiziopneimonoloģija	Uroloģija
Lietuva	Pulmonologija	Urologija
Luxembourg	Pneumologie	Urologie
Magyarország	Tüdőgyógyászat	Urológia
Malta	Medicina Respiratorja	Uroloģija
Nederland	Longziekten en tuberculose	Urologie
Österreich	Lungenkrankheiten	Urologie
Polska	Choroby płuc	Urologia
Portugal	Pneumologia	Urologia
Slovenija	Pnevmologija	Urologija
Slovensko	Pneumológia a ftizeológia	Urológia
Suomi/Finland	Keuhkosairaudet ja allergologia/Lungsjukdomar och allergologi	Urologia/Urologi
Sverige	Lungsjukdomar (pneumologi)	Urologi
United Kingdom	Respiratory medicine	Urology
Ísland	Lungnalækningar	Þvagfæraskurðlækningar
Liechtenstein	Pneumologie	Urologie
Norge	Lungesykdommer	Urologi

Țara	Ortopedie Durata minimă de formare: 5 ani	Anatomie patologică Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Chirurgie orthopédique/Orthopedische heelkunde	Anatomie pathologique/ Pathologische anatomie
България	Ортопедия и травматология	Обща и клинична патология
Česká republika	Ortopedie	Patologická anatomie
Danmark	Ortopædisk kirurgi	Patologisk anatomi eller vævs- og celleundersøgelser
Deutschland	Orthopädie (und Unfallchirurgie)	Pathologie
Eesti	Ortopeedia	Patoloogia
Ελλάς	Ορθοπαιδική	Παθολογική Ανατομική
España	Cirugía ortopédica y traumatología	Anatomía patológica
France	Chirurgie orthopédique et traumatologie	Anatomie et cytologie pathologiques
Ireland	Trauma and orthopaedic surgery	Morbid anatomy and histopathology
Italia	Ortopedia e traumatologia	Anatomia patologica
Κύπρος	Ορθοπαιδική	Παθολογοανατομία — Ιστολογία
Latvija	Traumatoloģija un ortopēdija	Patoloģija
Lietuva	Ortopedija traumatologija	Patologija
Luxembourg	Orthopédie	Anatomie pathologique
Magyarország	Ortopédia	Patológia
Malta	Kirurgija Ortopedika	Istopatoloģija
Nederland	Orthopedie	Pathologie
Österreich	Orthopädie und Orthopädische Chirurgie	Pathologie
Polska	Ortopedia i traumatologia narządu ruchu	Patomorfologia
Portugal	Ortopedia	Anatomia patologica

Țara	Ortopedie Durata minimă de formare: 5 ani	Anatomie patologică Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Slovenija	Ortopedska kirurgija	Anatomska patologija in citopatologija
Slovensko	Ortopédia	Patologická anatomia
Suomi/Finland	Ortopedia ja traumatologia/Ortopedi och traumatologi	Patologia/Patologi
Sverige	Ortopedi	Klinisk patologi
United Kingdom	Trauma and orthopaedic surgery	Histopathology surgery
Ísland	Bæklunarskurðlækningar	Vefjameinafræði
Liechtenstein	Orthopädische Chirurgie	Pathologie
Norge	Ortopedisk kirurgi	Patologi

Țara	Neurologie Durata minimă de formare: 4 ani	Psihatrie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Neurologie	Psychiatrie de l'adulte/Volwassen psychiatrie
България	Нервни болести	Психиатрия
Česká republika	Neurologie	Psychiatrie
Danmark	Neurologi eller medicinske nervesygdomme	Psykiatri
Deutschland	Neurologie	Psychiatrie und Psychotherapie
Eesti	Neurologia	Psühhiaatria
Ελλάς	Νευρολογία	Ψυχιατρική
España	Neurología	Psiquiatria
France	Neurologie	Psychiatrie
Ireland	Neurology	Psychiatry
Italia	Neurologia	Psichiatria
Κύπρος	Νευρολογία	Ψυχιατρική
Latvija	Neiroloģija	Psihiatrija
Lietuva	Neurologija	Psichiatrija
Luxembourg	Neurologie	Psychiatrie
Magyarország	Neurológia	Pszichiátria
Malta	Newroloģija	Psikjatrija
Nederland	Neurologie	Psychiatrie
Österreich	Neurologie	Psychiatrie
Polska	Neurologia	Psychiatria
Portugal	Neurologia	Psiquiatria
Slovenija	Nevrologija	Psihiatrija
Slovensko	Neurológia	Psychiatria
Suomi/Finland	Neurologia/Neurologi	Psykiatria/Psykiatri
Sverige	Neurologi	Psykiatri
United Kingdom	Neurology	General psychiatry
Ísland	Taugalækningar	Geðlækningar
Liechtenstein	Neurologie	Psychiatrie und Psychotherapie
Norge	Nevrologi	Psykiatri

Țara	Radiologie - imagistică medicală Durata minimă de formare: 4 ani	Radioterapie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Radiodiagnostic/Röntgendiag-nose	Radiothérapie-oncologie/Radiotherapie-oncologie
България	Образна диагностика	Лъчелечение
Česká republika	Radiologie a zobrazovací metody	Radiační onkologie
Danmark	Diagnostik radiologi eller røntgenundersøgelse	Onkologi
Deutschland	(Diagnostische) Radiologie	Strahlentherapie
Eesti	Radiologia	Onkologia
Ελλάς	Ακτινοδιαγνωστική	Ακτινοθεραπευτική — Ογκολογία
España	Radiodiagnóstico	Oncología radioterápica
France	Radiodiagnostic et imagerie médicale	Oncologie radiothérapique
Ireland	Diagnostic radiology	Radiation oncology
Italia	Radiodiagnostica	Radioterapia
Κύπρος	Ακτινολογία	Ακτινοθεραπευτική Ογκολογία
Latvija	Diagnostiskā radioloģija	Terapeitiskā radioloģija
Lietuva	Radiologija	Onkologija radioterapija
Luxembourg	Radiodiagnostic	Radiothérapie
Magyarország	Radiológia	Sugárterápia
Malta	Radjoloģija	Onkoloģija u Radjoterapija
Nederland	Radiologie	Radiotherapie
Österreich	Medizinische Radiologie-Diagnostik	Strahlentherapie - Radioonkologie
Polska	Radiologia i diagnostyka obrazowa	Radioterapia onkologiczna
Portugal	Radiodiagnóstico	Radioterapia
Slovenija	Radiologija	Radioterapija in onkologija
Slovensko	Rádiológia	Radiačná onkológia
Suomi/Finland	Radiologia/Radiologi	Syöpätaudit/Cancersjukdomar
Sverige	Medicinsk radiologi	Tumörsjukdomar (allmän onkologi)
United Kingdom	Clinical radiology	Clinical oncology
Ísland	Geislagreining	
Liechtenstein	Medizinische Radiologie/Radiodiagnostik	Medizinische Radiologie/Radio-Onkologie
Norge	Radiologi	

Țara	Chirurgie plastică – microchirurgie reconstructivă Durata minimă de formare: 5 ani	Medicină de laborator Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique/Plastische, reconstructieve en esthetische heelkunde	Biologie clinique/Klinische biologie
България	Пластично-възстановителна хирургия	Клинична лаборатория
Česká republika	Plastická chirurgie	
Danmark	Plastikkirurgi	
Deutschland	Plastische (und Ästhetische) Chirurgie	
Eesti	Plastika- ja rekonstruktiiivkirurgia	Laborimeditiin
Ελλάς	Πλαστική Χειρουργική	Χειρουργική Θώρακος
España	Cirugía plástica, estética y reparadora	Análisis clínicos
France	Chirurgie plastique, reconstructrice et esthétique	Biologie médicale
Ireland	Plastic surgery	
Italia	Chirurgia plastica e ricostruttiva	Patologia clinica
Κύπρος	Πλαστική Χειρουργική	
Latvija	Plastiskā ķirurģija	
Lietuva	Plastinė ir rekonstrukcinė chirurgija	Laboratorinė medicina
Luxembourg	Chirurgie plastique	Biologie clinique

Țara	Chirurgie plastică – microchirurgie reconstructivă Durata minimă de formare: 5 ani	Medicină de laborator Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Magyarország	Plasztikai (égési) sebészet	Orvosi laboratóriumi diagnosztika
Malta	Kirurgija Plastika	
Nederland	Plastische Chirurgie	
Österreich	Plastische Chirurgie	Medizinische Biologie
Polska	Chirurgia plastyczna	Diagnostyka laboratoryjna
Portugal	Cirurgia plástica e reconstitutiva	Patologia clínica
Slovenija	Plastična, rekonstrukcijska in estetska kirurgija	
Slovensko	Plastická chirurgia	Laboratórna medicína
Suomi/Finland	Plastiikkirurgia/Plastikkirurgi	
Sverige	Plastikkirurgi	
United Kingdom	Plastic surgery	
Ísland	Lýtalækningar	
Liechtenstein	Plastische- und Wiederherstellungschirurgie	
Norge	Plastikkirurgi	

Țara	Microbiologie – bacteriologie Durata minimă de formare: 4 ani	Biochimie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		
България	Микробиология	Биохимия
Česká republika	Lékařská mikrobiologie	Klinická biochemie
Danmark	Klinisk mikrobiologi	Klinisk biokemi
Deutschland	Mikrobiologie (Virologie) und Infektionsepidemiologie	Laboratoriumsmedizin
Eesti		
Ελλάς	1. Ιατρική Βιοπαθολογία 2. Μικροβιολογία	
España	Microbiología y parasitología	Bioquímica clínica
France		
Ireland	Microbiology	Chemical pathology
Italia	Microbiologia e virologia	Biochimica clinica
Κύπρος	Μικροβιολογία	
Latvija	Mikrobioloģija	
Lietuva		
Luxembourg	Microbiologie	Chimie biologique
Magyarország	Orvosi mikrobiológia	
Malta	Mikrobijoloģija	Patoloģija Kimika
Nederland	Medische microbiologie	Klinische chemie
Österreich	Hygiene und Mikrobiologie	Medizinische und Chemische Labordiagnostik
Polska	Mikrobiologia lekarska	
Portugal		
Slovenija	Klinična mikrobiologija	Medicinska biokemija
Slovensko	Klinická mikrobiológia	Klinická biochémia
Suomi/Finland	Kliininen mikrobiologia/Klinisk mikrobiologi	Kliininen kemia/Klinisk kemi
Sverige	Klinisk bakteriologi	Klinisk kemi
United Kingdom	Medical microbiology and virology	Chemical pathology
Ísland	Sýklafræði	Klínísk lífefnafræði
Liechtenstein		
Norge	Medisinsk mikrobiologi	Klinisk kjemi

Țara	Imunologie Durata minimă de formare: 4 ani	Chirurgie toracică Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		Chirurgie thoracique/Heelkunde op de thorax (*)
България	Клинична алергология	Гръдна хирургия Кардиохирургия
Česká republika	Alergologie a klinická imunologie	Kardiochirurgie
Danmark	Klinisk immunologi	Thoraxkirurgi eller brysthulens kirurgiske sygdomme
Deutschland		Thoraxchirurgie
Eesti		Torakaalkirurgia
Ελλάς		Χειρουργική Θώρακος
España	Immunología	Cirugía torácica
France		Chirurgie thoracique et cardiovasculaire
Ireland	Immunology (clinical and laboratory)	Thoracic surgery
Italia		Chirurgia toracica; Cardiochirurgia
Κύπρος	Ανοσολογία	Χειρουργική Θώρακος
Latvija	Imunoloģija	Torakālā ķirurģija
Lietuva		Krūtinės chirurgija
Luxembourg	Immunologie	Chirurgie thoracique
Magyarország	Allergológia és klinikai immunológia	Mellkassebészet
Malta	Immunoloġija	Kirurgija Kardjo-Toraċika
Nederland		Cardio-thoracale chirurgie
Österreich	Immunologie	
Polska	Immunologia kliniczna	Chirurgia klatki piersiowej
Portugal		Cirurgia cardiotorácica
Slovenija		Torakalna kirurgija
Slovensko	Klinická imunológia a alergológia	Hrudníková chirurgia
Suomi/Finland		Sydän-ja rintaelinkirurgia/Hjärt-och thoraxkirurgi
Sverige	Klinisk immunologi	Thoraxkirurgi
United Kingdom	Immunology	Cardo-thoracic surgery
Ísland	Ónæmisfræði	Brjóstholsskurðlækningar
Liechtenstein	Allergologie und klinische Immunologie	Herz- und thorakale Gefäßchirurgie
Norge	Immunologi og transfusjonsmedisin	Thoraxkirurgi

Data abrogării în sensul articolului 33: (*) 1 ianuarie 1983.

Țara	Chirurgie pediatrică Durata minimă de formare: 5 ani	Chirurgie vasculară Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		Chirurgie des vaisseaux/ Bloedvatenheelkunde (*)
България	Детска хирургия	Съдова хирургия
Česká republika	Dětská chirurgie	Cévní chirurgie
Danmark		Karkirugi eller kirurgiske blodkarsygdomme
Deutschland	Kinderchirurgie	Gefäßchirurgie
Eesti	Lastekirurgia	Kardiovaskulaarkirurgia
Ελλάς	Χειρουργική Παιδών	Αγγειοχειρουργική
España	Cirugía pediátrica	Angiología y cirugía vascular
France	Chirurgie infantile	Chirurgie vasculaire
Ireland	Paediatric surgery	

Țara	Chirurgie pediatrică Durata minimă de formare: 5 ani	Chirurgie vasculară Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Italia	Chirurgia pediatrica	Chirurgia vascolare
Κύπρος	Χειρουργική Παιδών	Χειρουργική Αγγείων
Latvija	Bērnu ķirurgija	Asinsvadu ķirurgija
Lietuva	Vaikų chirurgija	Kraujagyslių chirurgija
Luxembourg	Chirurgie pédiatrique	Chirurgie vasculaire
Magyarország	Gyermeksebészet	Érsebészet
Malta	Kirurgija Pedjatrika	Kirurgija Vaskolari
Nederland		
Österreich	Kinderchirurgie	
Polska	Chirurgia dziecięca	Chirurgia naczyniowa
Portugal	Cirurgia pediátrica	Cirurgia vascular
Slovenija		Kardiovaskularna kirurgija
Slovensko	Detská chirurgia	Cievna chirurgia
Suomi/Finland	Lastenkirurgia/Barnkirurgi	Verisuonikirurgia/Kärlkirurgi
Sverige	Barn- och ungdomskirurgi	
United Kingdom	Paediatric surgery	
Ísland	Barnaskurðlækningar	Æðaskurðlækningar
Liechtenstein	Kinderchirurgie	
Norge	Barnekirurgi	Karkirurgi

Data abrogării în sensul articolului 33:(*) 1 ianuarie 1983.

Țara	Cardiologie Durata minimă de formare: 4 ani	Gastroenterologie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Cardiologie	Gastro-entérologie/ Gastroenterologie
България	Кардиология	Гастроентерология
Česká republika	Kardiologie	Gastroenterologie
Danmark	Kardiologi	Medicinsk gastroenterologi eller medicinske mavetarmsygdomme
Deutschland	Innere Medizin und Schwerpunkt Kardiologie	Innere Medizin und Schwerpunkt Gastroenterologie
Eesti	Kardioloogia	Gastroenteroloogia
Ελλάς	Καρδιολογία	Γαστρεντερολογία
España	Cardiología	Aparato digestivo
France	Pathologie cardio-vasculaire	Gastro-entérologie et hépatologie
Ireland	Cardiology	Gastro-enterology
Italia	Cardiologia	Gastroenterologia
Κύπρος	Καρδιολογία	Γαστρεντερολογία
Latvija	Kardioloģija	Gastroenteroloģija
Lietuva	Kardiologija	Gastroenterologija
Luxembourg	Cardiologie et angiologie	Gastro-enterologie
Magyarország	Kardiológia	Gasztroenterológia
Malta	Kardjoloģija	Gastroenteroloģija
Nederland	Cardiologie	Leer van maag-darm-leverziekten
Österreich		
Polska	Kardiologia	Gastrenterologia
Portugal	Cardiologia	Gastrenterologia
Slovenija		Gastroenterologija
Slovensko	Kardiológia	Gastroenterológia

Țara	Cardiologie Durata minimă de formare: 4 ani	Gastroenterologie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Suomi/Finland	Kardiologia/Kardiologi	Gastroenterologia/ Gastroenterologi
Sverige	Kardiologi	Medicinsk gastroenterologi och hepatologi
United Kingdom	Cardiology	Gastro-enterology
Ísland	Hjartalækningar	Meltingarlækningar
Liechtenstein	Kardiologie	Gastroenterologie
Norge	Hjertesykdommer	Fordøysessykdommer

Țara	Reumatologie Durata minimă de formare: 4 ani	Hematologie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Rhumathologie/reumatologie	
България	Ревматология	Трансфузионна хематология
Česká republika	Revmatologie	Hematologie a transfúzní lékařství
Danmark	Reumatologi	Hæmatologi eller blodsygdomme
Deutschland	Innere Medizin und Schwerpunkt Rheumatologie	Innere Medizin und Schwerpunkt Hämatologie und Onkologie
Eesti	Reumatoloogia	Hematoloogia
Ελλάς	Ρευματολογία	Αιματολογία
España	Reumatología	Hematología y hemoterapia
France	Rhumatologie	
Ireland	Rheumatology	Haematology (clinical and laboratory)
Italia	Reumatologia	Ematologia
Κύπρος	Ρευματολογία	Αιματολογία
Latvija	Reimatoloģija	Hematoloģija
Lietuva	Reumatologija	Hematologija
Luxembourg	Rhumatologie	Hématologie
Magyarország	Reumatológia	Haematológia
Malta	Rewmatoloģija	Ematoloģija
Nederland	Reumatologie	
Österreich		
Polska	Reumatologia	Hematologia
Portugal	Reumatologia	Imuno-hemoterapia
Slovenija		
Slovensko	Reumatológia	Hematológia a transfúziológia
Suomi/Finland	Reumatologia/Reumatologi	Kliininen hematologia/Klinisk hematologi
Sverige	Reumatologi	Hematologi
United Kingdom	Rheumatology	Haematology
Ísland	Gigtarlækningar	Blóðmeinafræði
Liechtenstein	Rheumatologie	Hämatologie
Norge	Revmatologi	Blodsykdommer

Țara	Endocrinologie Durata minimă de formare: 3 ani	Recuperare, medicină fizică și balneologie Durata minimă de formare: 3 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		Médecine physique et réadaptation/ Fysische geneeskunde en revalidatie
България	Ендокринология и болести на обмяната	Физикална и рехабилитационна МЕДИЦИНА
Česká republika	Endokrinologie	Rehabilitační a fyzikální medicína
Danmark	Medicinsk endokrinologi eller medicinske hormonsygdomme	
Deutschland	Innere Medizin und Schwerpunkt Endokrinologie und Diabetologie	Physikalische und Rehabilitative Medizin
Eesti	Endokrinoloogia	Taastusravi ja füsiaatria
Ελλάς	Ενδοκρινολογία	Φυσική Ιατρική και Αποκατάσταση
España	Endocrinología y nutrición	Medicina física y rehabilitación
France	Endocrinologie, maladies métaboliques	Rééducation et réadaptation fonctionnelles
Ireland	Endocrinology and diabetes mellitus	
Italia	Endocrinologia e malattie del ricambio	Medicina fisica e riabilitazione
Κύπρος	Ενδοκρινολογία	Φυσική Ιατρική και Αποκατάσταση
Latvija	Endokrinoloģija	Rehabilitoloģija Fiziskā rehabilitācija Fizikālā medicīna
Lietuva	Endokrinologija	Fizinė medicina ir reabilitacija
Luxembourg	Endocrinologie, maladies du métabolisme et de la nutrition	Rééducation et réadaptation fonctionnelles
Magyarország	Endokrinológia	Fizioterápia
Malta	Endokrinoloģija u Dijabete	
Nederland		Revalidatiegeneeskunde
Österreich		Physikalische Medizin
Polska	Endokrynologia	Rehabilitacja medyczna
Portugal	Endocrinologia	Fisiatria ou Medicina física e de reabilitação
Slovenija		Fizikalna in rehabilitacijska medicina
Slovensko	Endokrinológia	Fyziatria, balneológia a liečebná rehabilitácia
Suomi/Finland	Endokrinologia/Endokrinologi	Fysiatria/Fysiatri
Sverige	Endokrina sjukdomar	Rehabiliteringsmedicin
United Kingdom	Endocrinology and diabetes mellitus	
Ísland	Efnaskipta- og innkirtlalækningar	Orku- og endurhæfingarlækningar
Liechtenstein	Endocrinologie-Diabetologie	Physikalische Medizin und Rehabilitation
Norge	Endokrinologi	Fysikalsk medisin og rehabilitering

Țara	Neurologie și psihiatrie Durata minimă de formare: 5 ani	Dermatovenerologie Durata minimă de formare: 3 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Neuropsychiatrie (*)	Dermato-vénérologie/Dermato- venerologie
България		Кожни и венерически болести
Česká republika		Dermatovenerologie
Danmark		Dermato-venerologi eller hud- og kønssygdomme
Deutschland	Nervenheilkunde (Neurologie und Psychiatrie)	Haut- und Geschlechtskrankheiten
Eesti		Dermatoveneroloogia

Țara	Neurologie și psihiatrie Durata minimă de formare: 5 ani	Dermatovenerologie Durata minimă de formare: 3 ani
	Denumirea	Denumirea
Ελλάς	Νευρολογία — Ψυχιατρική	Δερματολογία — Αφροδισιολογία
España		Dermatología médico-quirúrgica y venereología
France	Neuropsychiatrie (**)	Dermatologie et vénéréologie
Ireland		
Italia	Neuropsichiatria (***)	Dermatologia e venerologia
Κύπρος	Νευρολογία — Ψυχιατρική	Δερματολογία — Αφροδισιολογία
Latvija		Dermatoloģija un veneroloģija
Lietuva		Dermatovenerologija
Luxembourg	Neuropsychiatrie (****)	Dermato-vénéréologie
Magyarország		Bőrgyógyászat
Malta		Dermato-venerejologija
Nederland	Zenuw- en zielsziekten (*****)	Dermatologie en venerologie
Österreich	Neurologie und Psychiatrie	Haut- und Geschlechtskrankheiten
Polska		Dermatologia i wenerologia
Portugal		Dermatovenerologia
Slovenija		Dermatovenerologija
Slovensko	Neuropsichiatria	Dermatovenerológia
Suomi/Finland		Ihotaudit ja allergologia/ Hudsjukdomar och allergologi
Sverige		Hud- och könssjukdomar
United Kingdom		
Ísland		Húð- og kynsjúkdómalækningar
Liechtenstein		Dermatologie und Venereologie
Norge		Hudsykdommer og veneriske sykdommer

Data abrogării în sensul articolului 32:

(*) 1 august 1987, cu excepția persoanelor care au început perioada de formare înainte de această dată.

(**) 31 decembrie 1971.

(***) 31 octombrie 1999.

(****) Titlurile oficiale de calificare nu mai sunt eliberate pentru formările începute după 5 martie 1982.

(*****) 9 iulie 1984.

Țara	Radiologie Durata minimă de formare: 4 ani	Psihiatrie pediatrică Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		Psychiatrie infanto-juvénile/ Kinder- en jeugdpsychiatrie
България	Радиобиология	Детска психиатрия
Česká republika		Dětská a dorostová psychiatrie
Danmark		Børne- og ungdomspsykiatri
Deutschland	Radiologie	Kinder- und Jugendpsychiatrie und -psychotherapie
Eesti		
Ελλάς	Ακτινολογία — Ραδιολογία	Παιδοψυχιατρική
España	Electrorradiología	
France	Electro-radiologie (*)	Pédo-psychiatrie
Ireland	Radiology (**)	Child and adolescent psychiatry
Italia	Radiologia	Neuropsichiatria infantile
Κύπρος		Παιδοψυχιατρική
Latvija		Bēmu psihiatrija
Lietuva		Vaikų ir paauglių psichiatrija
Luxembourg	Électroradiologie (***)	Psychiatrie infantile

Țara	Radiologie Durata minimă de formare: 4 ani	Psihiatrie pediatrică Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Magyarország	Radiológia	Gyermek-és ifjúságpszichiátria
Malta		
Nederland	Radiologie (****)	
Österreich	Radiologie	
Polska		Psychiatria dzieci i młodzieży
Portugal	Radiologia	Pedopsiquiatria
Slovenija		Otroška in mladostniška psihiatrija
Slovensko		Detská psychiatria
Suomi/Finland		Lastenpsykiatria/Barnpsykiatri
Sverige		Barn- och ungdomspsykiatri
United Kingdom		Child and adolescent psychiatry
Ísland	Geislalækningar	Barna- og unglingsgeðlækningar
Liechtenstein		Kinder- und Jugendpsychiatrie und psychotherapie
Norge		Barne- og ungdomspsykiatri

Data abrogării în sensul articolului 32:

(*) 3 decembrie 1971.

(**) 31 octombrie 1993.

(***) Titlurile oficiale de calificare nu mai sunt eliberate pentru formările începute după 5 martie 1982.

(****) 8 iulie 1984.

Țara	Geriatric și gerontologie Durata minimă de formare: 4 ani	Nefrologie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		
България	Гериатрична медицина	Нефрология
Česká republika	Geriatric	Nefrologie
Danmark	Geriatric eller alderdommens sygdomme	Nefrologi eller medicinske nyresygdomme
Deutschland		Innere Medizin und Schwerpunkt Nephrologie
Eesti		Nefrologia
Ελλάς		Νεφρολογία
España	Geriatric	Nefrología
France		Néphrologie
Ireland	Geriatric medicine	Nephrology
Italia	Geriatric	Nefrologia
Κύπρος	Γηριατρική	Νεφρολογία
Latvija		Nefrologija
Lietuva	Geriatric	Nefrologija
Luxembourg	Gériatrie	Néphrologie
Magyarország	Geriatric	Nefrológia
Malta	Ġerjatrija	Nefrologija
Nederland	Klinische geriatric	
Österreich		
Polska	Geriatric	Nefrologia
Portugal		Nefrologia
Slovenija		Nefrologija
Slovensko	Geriatric	Nefrológia
Suomi/Finland	Geriatric/Geriatric	Nefrologia/Nefrologi
Sverige	Geriatric	Medicinska njursjukdomar (nefrologi)
United Kingdom	Geriatrics	Renal medicine
Ísland	Öldrunarlækningar	Nýrnalækningar
Liechtenstein	Geriatric	Nephrologie
Norge	Geriatric	Nyresykdommer

Țara	Boli infecțioase Durata minimă de formare: 4 ani	Sănătate publică și management Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		
България	Инфекциозни болести	Социална медицина и здравен мениджмънт комунална хигиена
Česká republika	Infekční lékařství	Hygiena a epidemiologie
Danmark	Infektionsmedicin	Samfundsmedicin
Deutschland		Öffentliches Gesundheitswesen
Eesti	Infektsioonhaigused	
Ελλάς		Κοινωνική Ιατρική
España		Medicina preventiva y salud pública
France		Santé publique et médecine sociale
Ireland	Infectious diseases	Public health medicine
Italia	Malattie infettive	Igiene e medicina preventiva
Κύπρος	Λοιμώδη Νοσήματα	Υγειονομία/Κοινωνική Ιατρική
Latvija	Infektologija	
Lietuva	Infektologija	
Luxembourg	Maladies contagieuses	Santé publique
Magyarország	Infektológia	Megelőző orvostan és népegészségtan
Malta	Mard Infettiv	Saħħa Pubblika
Nederland		Maatschappij en gezondheid
Österreich		Sozialmedizin
Polska	Choroby zakaźne	Zdrowie publiczne, epidemiologia
Portugal	Infeciologia	Saúde pública
Slovenija	Infektologija	Javno zdravje
Slovensko	Infektológia	Verejné zdravotníctvo
Suomi/Finland	Infektiosairaudet/Infektionssjukdomar	Terveystiete ja Hälsovård
Sverige	Infektionssjukdomar	Socialmedicin
United Kingdom	Infectious diseases	Public health medicine
Ísland	Smitsjúkdómar	Félagslækningar
Liechtenstein	Infektologie	Prävention und Gesundheitswesen
Norge	Infeksjonssykdommer	Samfunnsmedisin

Țara	Farmacologie Durata minimă de formare: 4 ani	Medicina muncii Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		Médecine du travail/ Arbeitsgeneeskunde
България	Клинична фармакология и терапия Фармакология	Трудова медицина
Česká republika	Klinická farmakologie	Pracovní lékařství
Danmark	Klinisk farmakologi	Arbejdsmedicin
Deutschland	Pharmakologie und Toxikologie	Arbeitsmedizin
Eesti		
Ελλάς		Ιατρική της Εργασίας
España	Farmacología clínica	Medicina del trabajo
France		Médecine du travail
Ireland	Clinical pharmacology and therapeutics	Occupational medicine
Italia	Farmacologia	Medicina del lavoro
Κύπρος		Ιατρική της Εργασίας

Țara	Farmacologie Durata minimă de formare: 4 ani	Medicina muncii Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Latvija		Arodslimības
Lietuva		Darbo medicina
Luxembourg		Médecine du travail
Magyarország	Klinikai farmakológia	Foglalkozás-orvostan (üzemorvostan)
Malta	Farmakologija Klinika u t-Terapewtika	Medicina Okkupazzjonali
Nederland		— Arbeid en gezondheid, bedrijfsgeneeskunde — Arbeid en gezondheid, verzekeringsgeneeskunde
Österreich	Pharmakologie und Toxikologie	Arbeits- und Betriebsmedizin
Polska	Farmakologia kliniczna	Medycyna pracy
Portugal		Medicina do trabalho
Slovenija		Medicina dela, prometa in športa
Slovensko	Klinická farmakológia	Pracovné lekárstvo
Suomi/Finland	Kliininen farmakologia ja lääkehoito/Klinisk farmakologi och läkemedelsbehandling	Työterveyshuolto/ Företagshälsövård
Sverige	Klinisk farmakologi	Yrkes- och miljömedicin
United Kingdom	Clinical pharmacology and therapeutics	Occupational medicine
Ísland	Lyfjafræði	Atvinnulækningar
Liechtenstein	Klinische Pharmakologie und Toxikologie	Arbeitsmedizin
Norge	Klinisk farmakologi	Arbeidsmedisin

Țara	Alergologie Durata minimă de formare: 3 ani	Medicină nucleară Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		Médecine nucléaire/Nucleaire geneeskunde
България	Клинична алергология	Яклеарна медицина
Česká republika	Alergologie a klinická imunologie	Nukleární medicína
Danmark	Medicinsk allergologi eller medicinske overfølsomhedssygdomme	Klinisk fysiologi og nuklearmedicin
Deutschland		Nuklearmedizin
Eesti		
Ελλάς	Αλλεργιολογία	Πυρηνική Ιατρική
España	Alergología	Medicina nuclear
France		Médecine nucléaire
Ireland		
Italia	Allergologia ed immunologia clinica	Medicina nucleare
Κύπρος	Αλλεργιολογία	Πυρηνική Ιατρική
Latvija	Alergoloģija	
Lietuva	Alergologija ir klinikinė imunologija	
Luxembourg		Médecine nucléaire
Magyarország	Allergológia és klinikai immunológia	Nukleáris medicina (izotóp diagnosztika)
Malta		Medicina Nukleari
Nederland	Allergologie en inwendige geneeskunde	Nucleaire geneeskunde
Österreich		Nuklearmedizin
Polska	Alergologia	Medycyna nuklearna
Portugal	Imuno-alergologia	Medicina nuclear
Slovenija		Nuklearna medicina
Slovensko	Klinická imunológia a alergológia	Nukleárna medicína

Țara	Alergologie Durata minimă de formare: 3 ani	Medicină nucleară Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Suomi/Finland		Kliininen fysiologia ja isotooppi lääketiede/Klinisk fysiologi och nukleärmedicin
Sverige	Allergisjukdomar	Nukleärmedicin
United Kingdom		Nuclear medicine
Ísland	Ofnæmislækningar	Ísótópagreining
Liechtenstein	Allergologie und klinische Immunologie	Nuklearmedizin
Norge		Nukleærmedisin

Țara	Chirurgie maxilo-facială (formare de bază în medicină) Durata minimă de formare: 5 ani Denumirea
Belgique/België/Belgien	
България	Лицево-челюстна хирургия
Česká republika	Maxilofaciální chirurgie
Danmark	
Deutschland	
Eesti	
Ελλάς	
España	Cirugía oral y maxilofacial
France	Chirurgie maxillo-faciale et stomatologie
Ireland	
Italia	Chirurgia maxillo-facciale
Κύπρος	
Latvija	Mutes, sejas un žokļu ķirurģija
Lietuva	Veido ir žandikaulių chirurgija
Luxembourg	Chirurgie maxillo-faciale
Magyarország	Szájsebészet
Malta	
Nederland	
Österreich	Mund- Kiefer- und Gesichtschirurgie
Polska	Chirurgia szczekowo-twarzowa
Portugal	Cirurgia maxilo-facial
Slovenija	Maxilofaciálna kirurgija
Slovensko	Maxilofaciálna chirurgija
Suomi/Finland	
Sverige	
United Kingdom	
Ísland	
Liechtenstein	
Norge	

Țara	Hematologie Durata minimă de formare: 4 ani Denumirea
Belgique/België/Belgien	
България	Клинична хематология
Česká republika	
Danmark	Klinisk blodtypeserologi (*)
Deutschland	

Țara	Hematologie Durata minimă de formare: 4 ani Denumirea
Eesti	
Ελλάς	
España	
France	Hématologie
Ireland	
Italia	
Κύπρος	
Latvija	
Lietuva	
Luxembourg	Hématologie biologique
Magyarország	
Malta	
Nederland	
Österreich	
Polska	
Portugal	Hematologia clinica
Slovenija	
Slovensko	
Suomi/Finland	
Sverige	
United Kingdom	
Ísland	
Liechtenstein	
Norge	

Data abrogării în sensul articolului 33:

(*) 1 ianuarie 1983, cu excepția persoanelor care au început formarea înainte de această dată și care au încheiat-o înainte de sfârșitul anului 1988.

Țara	Stomatologie Durata minimă de formare: 3 ani	Dermatologie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		
България		
Česká republika		
Danmark		
Deutschland		
Eesti		
Ελλάς		
España	Estomatología	
France	Stomatologie	
Ireland		Dermatology
Italia	Odontostomatologia (*)	
Κύπρος		
Latvija		
Lietuva		
Luxembourg	Stomatologie	
Magyarország		
Malta		Dermatoloġija
Nederland		

Țara	Stomatologie Durata minimă de formare: 3 ani	Dermatologie Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Österreich		
Polska		
Portugal	Estomatologia	
Slovenija		
Slovensko		
Suomi/Finland		
Sverige		
United Kingdom		Dermatology
Ísland		
Liechtenstein		
Norge		

Data abrogării în sensul articolului 33: (*) 31 decembrie 1994.

Țara	Venerologie Durata minimă de formare: 4 ani	Medicină tropicală Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		
България		
Česká republika		
Danmark		
Deutschland		
Eesti		
Ελλάς		
España		
France		
Ireland	Genito-urinary medicine	Tropical medicine
Italia		Medicina tropicale
Κύπρος		
Latvija		
Lietuva		
Luxembourg		
Magyarország		Trópusi betegségek
Malta	Medicina Uro-ġenitali	
Nederland		
Österreich		Spezifische Prophylaxe und Tropenhygiene
Polska		Medycyna transportu
Portugal		Medicina tropical
Slovenija		
Slovensko		Tropická medicína
Suomi/Finland		
Sverige		
United Kingdom	Genito-urinary medicine	Tropical medicine
Ísland		
Liechtenstein		Tropenmedizin
Norge		

Țara	Chirurgie gastrointestinală Durata minimă de formare: 5 ani	Medicină de urgență Durata minimă de formare: 5 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien	Chirurgie abdominale/Heelkunde op het abdomen (*)	
България		Спешна медицина
Česká republika		Traumatologie Urgentní medicína
Danmark	Kirurgisk gastroenterologi eller kirurgiske mave-tarmsygdomme	
Deutschland	Visceralchirurgie	
Eesti		
Ελλάς		
España	Cirugía del aparato digestivo	
France	Chirurgie viscérale et digestive	
Ireland		Emergency medicine
Italia	Chirurgia dell'apparato digerente	
Κύπρος		
Latvija		
Lietuva	Abdominalinė chirurgija	
Luxembourg	Chirurgie gastro-entérologique	
Magyarország		Traumatológia
Malta		Medicina tal-Accidenti u l-Emergenza
Nederland		
Österreich		
Polska		Medycyna ratunkowa
Portugal		
Slovenija	Abdominalna kirurgija	
Slovensko	Gastroenterologická chirurgia	Úrazová chirurgia Urgentná medicína
Suomi/Finland	Gastroenterologinen kirurgia/Gastroenterologisk kirurgi	
Sverige		
United Kingdom		Accident and emergency medicine
Ísland		
Liechtenstein		
Norge	Gastroenterologisk kirurgi	

Data abrogării în sensul articolului 33: (*) 1 ianuarie 1983.

Țara	Neurofiziologie clinică Durata minimă de formare: 4 ani	Chirurgie oro-dentară și maxilo-facială (formare de bază în medicină și formare în medicină dentară) (!) Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Belgique/België/Belgien		Stomatologie et chirurgie orale et maxillo-faciale/Stomatologie en mond-, kaak- en aangezichtschirurgie
България		
Česká republika		
Danmark	Klinisk neurofysiologi	
Deutschland		Mund-, Kiefer- und Gesichtschirurgie

Țara	Neurofiziologie clinică Durata minimă de formare: 4 ani	Chirurgie oro-dentară și maxilo-facială (formare de bază în medicină și formare în medicină dentară) (1) Durata minimă de formare: 4 ani
	Denumirea	Denumirea
Eesti		
Ελλάς		
España	Neurofisiología clínica	
France		
Ireland	Clinical neurophysiology	Oral and maxillo-facial surgery
Italia		
Κύπρος		Στοματο-Γναθο- Προσωποχειρουργική
Latvija		
Lietuva		
Luxembourg		Chirurgie dentaire, orale et maxillo-faciale
Magyarország		Arc-állcsont-szájsebészet
Malta	Newrofizjologija Klinika	Kirurgija tal-għadam tal-wiċċ
Nederland		
Österreich		
Polska		
Portugal		
Slovenija		
Slovensko		
Suomi/Finland	Kliininen neurofysiologia/Klinisk neurofysiologi	Suu- ja leukakirurgia/Oral och maxillofacial kirurgi
Sverige	Klinisk neurofysiologi	
United Kingdom	Clinical neurophysiology	Oral and maxillo-facial surgery
Ísland	Klínísk taugalífeðlisfræði	
Liechtenstein		Kiefer- und Gesichtschirurgie
Norge	Klinisk nevrofysiologi	Kjevekirurgi og munnhulesykdommer

(1) Formarea care conduce la dobândirea titlului oficial de calificare de specialist în chirurgie oro-dentară și maxilo-facială (formare de bază în medicină și în medicină dentară) presupune încheierea și validarea studiilor de bază în medicină (articolul 24 din DC 2005/36 CE) și, suplimentar, încheierea și validarea studiilor de bază în medicină dentară (articolul 34 din DC 2005/36 CE).

ANEXA Nr.4

Titluri de calificare care atestă formarea specifică în medicină generală

Țara	Titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
België/Belgique/ Belgien	Ministerieel erkenningsbesluit van huisarts/ Arrêté ministériel d'agrément de médecin généraliste	Huisarts/Médecin généraliste	31 decembrie 1994
България	Свидетелство за призната специалност по Обща медицина	Лекар-специалист по Обща медицина	1 ianuarie 2007
Česká republika	Diplom o specializaci „všeobecné lékařství“	Všeobecný lékař	1 mai 2004
Danmark	Tilladelse til at anvende betegnelsen alment praktiserende læge/Speciallægel i almen medicin	Almen praktiserende læge/Speciallæge i almen medicin	31 decembrie 1994

Țara	Titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
Deutschland	Zeugnis über die spezifische Ausbildung in der Allgemeinmedizin	Facharzt/Fachärztin für Allgemeinmedizin	31 decembrie 1994
Eesti	Diplom peremeditsiini erialal	Perearst	1 mai 2004
Ελλάς	Τίτλος ιατρικής ειδικότητας γενικής ιατρικής	Ιατρός με ειδικότητα γενικής ιατρικής	31 decembrie 1994
España	Título de especialista en medicina familiar y comunitaria	Especialista en medicina familiar y comunitaria	31 decembrie 1994
France	Diplôme d'Etat de docteur en médecine (avec document annexé attestant la formation spécifique en médecine générale)	Médecin qualifié en médecine générale	31 decembrie 1994
Ireland	Certificate of specific qualifications in general medical practice	General medical practitioner	31 decembrie 199
Italia	Attestato di formazione specifica in medicina generale	Medico di medicina generale	31 decembrie 1994
Κύπρος	Τίτλος Ειδικότητας Γενικής Ιατρικής	Ιατρός Γενικής Ιατρικής	1 mai 2004
Latvija	Ģimenes ārsta sertifikāts	Ģimenes (vispārējās prakses) ārsts	1 mai 2004
Lietuva	Šeimos gydytojo rezidentūros pažymėjimas	Šeimos medicinos gydytojas	1 mai 2004
Luxembourg	Diplôme de formation spécifique en médecine générale	Médecin généraliste	31 decembrie 1994
Magyarország	Háziorvostan szakorvosa bizonyítvány	Háziorvostan szakorvosa	1 mai 2004
Malta	Tabib tal-familja	Medicina tal-familja	1 mai 2004
Nederland	Certificaat van inschrijving in het register van erkende huisartsen van de Koninklijke Nederlandsche Maatschappij tot bevordering der geneeskunst	Huisarts	31 decembrie 1994
Österreich	Arzt für Allgemeinmedizin	Arzt für Allgemeinmedizin	31 decembrie 1994
Polska	Diplôme: Dyplom uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie medycyny rodzinnej	Specjalista w dziedzinie medycyny rodzinnej	1 mai 2004
Portugal	Diploma do internato complementar de clínica geral	Assistente de clínica geral	31 decembrie 1994
Slovenija	Potrđilo o opravljeni specializaciji iz družinske medicine	Specialist družinske medicine/Specialistka družinske medicine	1 mai 2004
Slovensko	Diplom o špecializácii v odbore „všeobecné \ lekárstvo“	Všeobecný lekár	1 mai 2004
Suomi/Finland	Todistus lääkäriin perusterveydenhuollon lisäkoulutuksesta/Bevis om tilläggsutbildning av läkare i primärvård	Yleislääkäri/Allmänläkare	31 decembrie 1994
Sverige	Bevis om kompetens som allmänpraktiserande läkare (Europaläkare) utfärdat av Socialstyrelsen	Allmänpraktiserande läkare (Europaläkare)	31 decembrie 1994
United Kingdom	Certificate of prescribed/equivalent experience	General medical practitioner	31 decembrie 1994

Titluri de calificare care atestă formarea de bază ca medic dentist

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Certificatul care însoțește titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
België/Belgien	Diploma van tandarts/Diplôme licencié en science dentaire	— De universiteiten/Les universités — De bevoegde Examen-commissie van de Vlaamse Gemeenschap/Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française		Licentiaat in de tandheelkunde/Licencié en science dentaire	28 ianuarie 1980
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен "Магистър" по "Дентална медицина" с професионална квалификация "Магистър-лекар по дентална медицина"	Факултет по дентална медицина към Медицински университет		Лекар по дентална медицина,	1 ianuarie 2007
Česká republika	Diplom o ukončení studia ve studijním programu zubní lékařství (doktor)	Lékařská fakulta univerzity v České republice	Vysvědčení o státní rigorózní zkoušce	Zubní lékař	1 mai 2004
Danmark	Bevis for tandlægekseamen (odontologisk kandidateksamen)	Tandlægehøjskolerne, Sundhedsvidenskabeligt universitetsfakultet	Autorisation som tandlæge, udstedt af Sundhedsstyrelsen	Tandlæge	28 ianuarie 1980
Deutschland	Zeugnis über die Zahnärztliche Prüfung	Zuständige Behörden		Zahnarzt	28 ianuarie 1980
Eesti	Diplom hambaarstiadeuse õppekava läbimise kohta	Tartu Ülikool		Hambaarst	1 mai 2004
Ελλάς	Πτυχίο Οδοντιατρικής	Πανεπιστήμιο		Οδοντίατρος ή χειρουργός οδοντίατρος	1 ianuarie 1981
España	Título de Licenciado en Odontología	El rector de una universidad		Licenciado en odontología	1 ianuarie 1986
France	Diplôme d'Etat de docteur en chirurgie dentaire	Universités		Chirurgien-dentiste	28 ianuarie 1980
Ireland	— Bachelor in Dental Science (B.Dent.Sc.) — Bachelor of Dental Surgery (BDS) — Licentiate in Dental Surgery (LDS)	— Universities — Royal College of Surgeons in Ireland		— Dentist — Dental practitioner — Dental surgeon	28 ianuarie 1980
Italia	Diploma di laurea in Odontoiatria e Protesi Dentaria	Università	Diploma di abilitazione all'esercizio della professione di odontoiatra	Odontoiatra	28 ianuarie 1980
Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγυαφής Οδοντίατρου	Οδοντιατρικό Συμβούλιο		Οδοντίατρος	1 mai 2004
Latvija	Zobārsta diploms	Universitātes tipa augstskola	Rezidenta diploms par zobārsta pēcdiploma izglītības programmas pabeigšanu, ko izsniedz universitātes tipa augstskola un „Sertifikāts” — kompetentas iestādes izsniegts dokuments, kas apliecina, ka persona ir nokārtojusi sertifikācijas eksāmenu zobārstniecībā	Zobārsts	1 mai 2004
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą gydytojo odontologo kvalifikaciją	Universitetas	Internatūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą gydytojo odontologo profesinę kvalifikaciją	Gydytojas odontologas	1 mai 2004

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Certificatul care însoțește titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
Luxembourg	Diplôme d'Etat de docteur en médecine dentaire	Jury d'examen d'Etat		Médecin-dentiste	28 ianuarie 1980
Magyarország	Fogorvos oklevél (doctor medicinae dentariae, röv.: dr. med. dent.)	Egyetem		Fogorvos	1 mai 2004
Malta	Lawrja fil- Kirurgija Dentali	Universita` ta Malta		Kirurgu Dentali	1 mai 2004
Nederland	Universitair getuigschrift van een met goed gevolg afgelegd tandartsexamen	Faculteit Tandheelkunde		Tandarts	28 ianuarie 1980
Österreich	Bescheid über die Verleihung des akademischen Grades „Doktor der Zahnheilkunde“	Medizinische Fakultät der Universität		Zahnarzt	1 ianuarie 1994
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych z tytułem „lekarz dentysta“	1. Akademia Medyczna, 2. Uniwersytet Medyczny, 3. Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego	Lekarsko — Dentystyczny Egzamin Państwowy	Lekarz dentysta	1 mai 2004
Portugal	Carta de curso de licenciatura em medicina dentária	— Faculdades — Institutos -Superiores		Médico dentista	1 ianuarie 1986
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov „doktor dentaine medicine/doktorica dentaine medicine“	— Univerza	Potrdilo o opravljenem strokovnem izpitu za poklic zobozdravnik/zobozdravnica	Doktor dentaine medicine/ Doktorica dentaine medicine	1 mai 2004
Slovensko	Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu „doktor zubného lékařstva“ („MDDr.“)	— Vysoká škola		Zubný lekár	1 mai 2004
Suomi/Finland	Hammast lääketieteen lisensiaatin tuikinto/Odontologie licentiatexamen	— Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet — Oulun yliopisto — Turun yliopisto	Terveydenhuollon oikeusturvakeskuksen päätös käytännön palvelun hyväksymisestä/Beslut av Rättskyddscentralen för hälsovården om godkännande av praktisk tjänstgöring	Hammastlääkäri/Tandläkare	1 ianuarie 1994
Sverige	Tandläkarexamen	— Universitetet i Umeå — Universitetet i Göteborg — Karolinska Institutet — Malmö Högskola	Endast för examensbevis som erhållits före den 1 juli 1995, ett utbildningsbevis som utfärdats av Socialstyrelsen	Tandläkare	1 ianuarie 1994
United Kingdom	— Bachelor of Dental Surgery (BDS or B.Ch.D.) — Licentiate in Dental Surgery	— Universities — Royal Colleges		— Dentist — Dental practitioner — Dental surgeon	28 ianuarie 1980
Ísland	Próf frá tannlæknadeild Háskóla Íslands	Tannlæknadeild Háskóla Íslands		Tannlæknir	1 ianuarie 1994
Lichtenstein	diploleme, certificatele și titlurile eliberate de un alt stat membru și listate în această anexă		certificat de stagiu eliberat de autoritățile competente”	Zahnarzt	1 mai 1995
Norge:	Vitnemål for fullført grad candidata/candidatus odonto-logiae, short form: cand.odont	Odontologisk universitetsfakultet		Tannlege	1 ianuarie 1994

Titluri de calificare de medic dentist specialist

Țara	Titlu de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Data de referință
Ortodonție			
België/Belgique/ Belgien	Titre professionnel particulier de dentiste spécialiste en orthodontie/Bijzondere beroepstitel van tandarts specialist in de orthodontie	Ministre de la Santé publique/Minister bevoegd voor Volksgezondheid	27 ianuarie 2005
България	Свидетелство за призната специалност по "Ортодонтия"	Факултет по дентална медицина към Медицински университет	1 ianuarie 2007
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i ortodonti	Sundhedsstyrelsen	28 ianuarie 1980
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Kieferorthopädie;	Landes Zahnärztekammer	28 ianuarie 1980
Eesti	Residentuuri lõputunnistus ortodontia erialal	Tartu Ülikool	1 mai 2004
Ελλάς	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Ορθοδοντικής	— Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση — Νομαρχία	1 ianuarie 1981
France	Titre de spécialiste en orthodontie	Conseil National de l'Ordre des chirurgiens dentistes	28 ianuarie 1980
Ireland	Certificate of specialist dentist in orthodontics	Competent authority recognised for this purpose by the competent minister	28 ianuarie 1980
Italia	Diploma di specialista in Ortognatodonzia	Università	21 mai 2005
Κύπρος	Πιστοποιητικό Αναγνώρισης του Ειδικού Οδοντίατρου στην Ορθοδοντική	Οδοντιατρικό Συμβούλιο	1 mai 2004
Latvija	„Sertifikāts“ — kompetentas iestādes izsniegts dokuments, kas apliecina, ka persona ir nokārtojusi sertifikācijas eksāmenu ortodontijā	Latvijas Ārstu biedrība	1 mai 2004
Lietuva	Rezidentūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą gydytojo ortodonto profesinę kvalifikaciją	Universitetas	1 mai 2004
Magyarország	Fogszabályozás szakorvosa bizonyítvány	Az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium illetékes testülete	1 mai 2004
Malta	Ċertifikat ta' speċjalista dentali fl-Ortodonzja	Kumitat ta' Approvazzjoni dwar Speċjalisti	1 mai 2004
Nederland	Bewijs van inschrijving als orthodontist in het Specialistenregister	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde	28 ianuarie 1980
Polska	Dyplom uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie ortodontji	Centrum Egzaminów Medycznych	1 mai 2004
Slovenija	Potrdilo o opravljenem specialističnem izpitu iz čeljustne in zobne ortopedije	1. Ministrstvo za zdravje 2. Zdravniška zbornica Slovenije	1 mai 2004
Suomi/Finland	Erikoishammaslääkärin tutkinto, hampaiston oikomishoito/Specialtand-läkarexamen, tandreglering	— Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet — Oulun yliopisto — Turun yliopisto	1 ianuarie 1994
Sverige	Bevis om specialistkompetens i tandreglering	Socialstyrelsen	1 ianuarie 1994
United Kingdom	Certificate of Completion of specialist training in orthodontics	Competent authority recognised for this purpose	28 ianuarie 1980
Ísland,			
Liechtenstein			
Norge	Bevis for gjennomgått spesialistutdanning i kjeveortopedi	Odontologisk universitetsfakultet	1 ianuarie 1994

Țara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Data de referință
Chirurgie orală			
Bulgaria	Свидетелство за призната специалност по „Орална хирургия”	Факултет по дентална медицина към Медицински университет	1 ianuarie 2007
Danmark	Bevis for tilladelse til at betegne sig som specialtandlæge i hospitalsodontologi	Sundhedsstyrelsen	28 ianuarie 1980
Deutschland	Fachzahnärztliche Anerkennung für Oralchirurgie/Mundchirurgie	Landes Zahnärztekammer	28 ianuarie 1980
Ελλάς	Τίτλος Οδοντιατρικής ειδικότητας της Γναθοχειρουργικής (până la 31 decembrie 2002)	— Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση — Νομαρχία	1 ianuarie 2003
Ireland	Certificate of specialist dentist in oral surgery	Competent authority recognised for this purpose by the competent minister	28 ianuarie 1980
Italia	Diploma di specialista in Chirurgia Orale	Università	21 mai 2005
Κύπρος	Πιστοποιητικό Αναγνώρισης του Ειδικού Οδοντιάτρου στην Στοματική Χειρουργική	Οδοντιατρικό Συμβούλιο	1 mai 2004
Lietuva	Rezidentūros pažymėjimas, nurodantis suteiktą burnos chirurgo profesinę kvalifikaciją	Universitetas	1 mai 2004
Magyarország	Dento-alveoláris sebészet szakorvosa bizonyítvány	Az Egészségügyi, Szociális és Családügyi Minisztérium illetékes testülete	1 mai 2004
Malta	Ċertifikat ta' speċjalista dentali fil-Kirurgija tal-ħalq	Kumitat ta' Approvazzjoni dwar Speċjalisti	1 mai 2004
Nederland	Bewijs van inschrijving als kaakchirurg in het Specialistenregister	Specialisten Registratie Commissie (SRC) van de Nederlandse Maatschappij tot bevordering der Tandheelkunde	28 ianuarie 1980
Polska	Dyplom uzyskania tytułu specjalisty w dziedzinie chirurgii stomatologicznej	Centrum Egzaminów Medycznych	1 mai 2004
Slovenija	Potrdilo o opravljenem specialistič nem izpitu iz oralne kirurgije	1. Ministrstvo za zdravje 2. Zdravniška zbornica Slovenije	1 mai 2004
Suomi/Finland	Erikoishammaslääkärin tutkinto, suu- ja leuka-kirurgia/Specialtandläkar- examen, oral och maxillofacial kirurgi	— Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet — Oulun yliopisto — Turun yliopisto	1 ianuarie 1994
Sverige	Bevis om specialist-kompetens i tandsystemets kirurgiska sjukdomar	Socialstyrelsen	1 ianuarie 1994
United Kingdom	Certificate of completion of specialist training in oral surgery	Competent authority recognised for this purpose	28 ianuarie 1980
Ísland			
Liechtenstein			
Norge			

Titluri de calificare ca farmacist

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Certificatul care însoțește titlul de calificare	Data de referință
België/Belgique/ Belgien	Diploma van apotheker/Diplôme de pharmacien	— De universiteiten/Les universités — De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/ Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française		1 octombrie 1987
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен „Магистър” по „Фармация” с професионална квалификация „Магистър-фармацевт”	Фармацевтичен факултет към Медицински университет		1 ianuarie 2007
Česká republika	Diplom o ukončení studia ve studijním programu farmacie (magistr, Mgr.)	Farmaceutická fakulta univerzity v České republice	Vysvědčení o státní závěrečné zkoušce	1 mai 2004
Danmark	Bevis for bestået farmaceutisk kandidateksamen	Danmarks Farmaceutiske Højskole		1 octombrie 1987
Deutschland	Zeugnis über die Staatliche Pharmazeutische Prüfung	Zuständige Behörden		1 octombrie 1987
Eesti	Diplom proviisoril õppekava läbimise	Tartu Ülikool		1 mai 2004
Ελλάς	Άδεια άσκησης φαρμακευτικού επαγγέλματος	Νομαρχιακή Αυτοδιοίκηση		1 octombrie 1987
España	Título de Licenciado en Farmacia	— Ministerio de Educación y Cultura — El rector de una universidad		1 octombrie 1987
France	— Diplôme d'Etat de pharmacien — Diplôme d'Etat de docteur en pharmacie	Universités		1 octombrie 1987
Ireland	Certificate of Registered Pharmaceutical Chemist			1 octombrie 1987
Italia	Diploma o certificato di abilitazione all'esercizio della professione di farmacista ottenuto in seguito ad un esame di Stato	Università		1 noiembrie 1993
Κύπρος	Πιστοποιητικό Εγγραφής Φαρμακοποιού	Συμβούλιο Φαρμακευτικής		1 mai 2004
Latvija	Farmaceita diploms	Universitātes tipa augstskola		1 mai 2004
Lietuva	Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą vaisingininko profesinę kvalifikaciją	Universitetas		1 mai 2004
Luxembourg	Diplôme d'Etat de pharmacien	Jury d'examen d'Etat + visa du ministre de l'éducation nationale		1 octombrie 1987
Magyarország	Okleveles gyógyszerész oklevél (magister pharmaciae, rövid: mag. Pharm)	EG Egyetem		1 mai 2004
Malta	Lawrja fil-farmacija	Universita` ta` Malta		1 mai 2004
Nederland	Getuigschrift van met goed gevolg afgelegd apothekersexamen	Faculteit Farmacie		1 octombrie 1987 г.
Österreich	Staatliches Apothekerdiplom	Bundesministerium für Arbeit, Gesundheit und Soziales		1 octombrie 1994
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku farmacja z tytułem magistra	1. Akademia Medyczna 2. Uniwersytet Medyczny 3. Collegium Medicum Uniwersytetu Jagiellońskiego		1 mai 2004

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Certificatul care însoțește titlul de calificare	Data de referință
Portugal	Carta de curso de licenciatura em Ciências Farmacéuticas	Universidades		1 octombrie 1987
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naziv „magister farmacije/magistra farmacije”	Univerza	Potrdilo o opravljenem strokovnem izpitu za poklic magister farmacije/magistra farmacije	1 mai 2004
Slovensko	Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu „magister farmácie” („Mgr.”)	Vysoká škola		1 mai 2004
Suomi/Finland	Provisorin tutkinto/Provisorexamen	— Helsingin yliopisto/Helsingfors universitet — Kuopion yliopisto		1 octombrie 1994
Sverige	Apotekarexamen	Uppsala universitet		1 octombrie 1994
United Kingdom	Certificate of Registered Pharmaceutical Chemist			1 octombrie 1987
Ísland	Próf í lyfjafræði	Háskóli Íslands		1 ianuarie 1994
Liechtenstein	Diplomele, certificatele și titlurile eliberate de un alt stat membru și listate în această anexă		certificat de stagiu eliberat de autoritățile competente	1 mai 1995
Norge	Vitnemål for fullført grad candidata/candidatus pharmaciae, short form: cand.pharm.	Universitetfakultet		1 ianuarie 1994

ANEXA Nr. 8

Titluri de calificare de asistent medical generalist

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
België/Belgique/ Belgien	— Diploma gegradueerde verpleger/verpleegster/ Diplôme d'infirmier(ère) gradué(e)/Diplom eines (einer) graduierten Krankenpflegers (-pflegerin) — Diploma in de ziekenhuisverpleegkunde/ Brevet d'infirmier(ère) hospitalier(ère)/Brevet eines (einer) Krankenpflegers (-pflegerin) — Brevet van verpleegassistent(e)/Brevet d'hospitalier(ère)/Brevet einer Pflegeassistentin	— De erkende opleidingsinstituten/ Les établissements d'enseignement reconnus/Die anerkannten Ausbildungsanstalten — De bevoegde Examencommissie van de Vlaamse Gemeenschap/Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française/ Der zuständige Prüfungsausschuss der Deutschsprachigen Gemeinschaft	Hospitalier(ère)/Verpleegassistent(e) — Infirmier(ère) hospitalier(ère)/ Ziekenhuisverpleger (verpleegster)	29 iunie 1979
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен „Бакалавър” с професионална квалификация „Медицинска сестра” [Higher education Diploma „Bachelor” in nursing with professional qualification „Nurse”]	Университет	Медицинска сестра	1 ianuarie 2007

Česká republika	1. Diplom o ukončení studia ve studijním programu ošetrovatelství ve studijním oboru všeobecná sestra (bakalář, Bc.), accompanied by the following certificate: Vysvědčení o státní závěrečné zkoušce 2. Diplom o ukončení studia ve studijním oboru diplomovaná všeobecná sestra (diplomovaný specialista, DiS.), accompanied by the following certificate: Vysvědčení o absolutoriu	1. Vysoká škola zřízená nebo uznaná státem 2. Vyšší odborná škola zřízená nebo uznaná státem	1. Všeobecná sestra 2. Všeobecný ošetrovatel	1 mai 2004
Danmark	Eksamensbevis efter gennemført sygeplejerskeuddannelse	Sygeplejerske godkendt af Undervisningsministeriet	Sygeplejerske	29 iunie 1979
Deutschland	Zeugnis über die staatliche Prüfung in der Krankenpflege	Staatlicher Prüfungsausschuss	Gesundheits- und Krankenpflegerin/ Gesundheits- und Krankenpfleger	29 iunie 1979
Eesti	Diplom õe erialal	1. Tallinna Meditsiiniikool 2. Tartu Meditsiiniikool 3. Kohtla-Järve Meditsiiniikool	õde	1 mai 2004
Ελλάς	1. Πτυχίο Νοσηλευτικής Παν/μίου Αθηνών 2. Πτυχίο Νοσηλευτικής Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ.Ε.Ι.) 3. Πτυχίο Αξιωματικών Νοσηλευτικής 4. Πτυχίο Αδελφών Νοσοκόμων πρώην Ανωτέρων Σχολών Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας 5. Πτυχίο Αδελφών Νοσοκόμων και Επισκεπτριών πρώην Ανωτέρων Σχολών Υπουργείου Υγείας και Πρόνοιας 6. Πτυχίο Τμήματος Νοσηλευτικής	1. Πανεπιστήμιο Αθηνών 2. Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα Υπουργείο Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων 3. Υπουργείο Εθνικής Άμυνας 4. Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας 5. Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας 6. ΚΑΤΕΕ Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων	Διπλωματούχος ή πτυχιούχος νοσοκόμος, νοσηλεύτης ή νοσηλεύτρια	1 ianuarie 1981
España	Título de Diplomado universitario en Enfermería	— Ministerio de Educación y Cultura — El rector de una universidad	Enfermero/a diplomado/a	1 ianuarie 1986
France	— Diplôme d'Etat d'infirmier(ère) — Diplôme d'Etat d'infirmier(ère) délivré en vertu du décret no 99-1147 du 29 décembre 1999	Le ministère de la santé	Infirmier(ère)	29 iunie 1979
Ireland	Certificate of Registered General Nurse	An Bord Altranais (The Nursing Board)	Registered General Nurse	29 iunie 1979
Italia	Diploma di infermiere professionale	Scuole riconosciute dallo Stato	Infermiere professionale	29 iunie 1979
Κύπρος	Δίπλωμα Γενικής Νοσηλευτικής	Νοσηλευτική Σχολή	Εγγεγραμμένος Νοσηλεύτης	1 mai 2004
Latvija	1. Diploms par māsas kvalifikācijas iegūšanu 2. Māsas diploms	1. Māsu skolas 2. Universitātes tipa augstskola pamatojoties uz Valsts eksāmenu komisijas lēmumu	Māsa	1 mai 2004
Lietuva	1. Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją 2. Aukštojo mokslo diplomas (neuniversitetinės studijos), nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją	1. Universitetas 2. Kolegija	Bendrosios praktikos slaugytojas	1 mai 2004

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
Luxembourg	— Diplôme d'Etat d'infirmier — Diplôme d'Etat d'infirmier hospitalier gradué	Ministère de l'éducation nationale, de la formation professionnelle et des sports	Infirmier	29 iunie 1979
Magyarország	1. Ápoló bizonyítvány 2. Diplomás ápoló oklevél 3. Egyetemi okleveles ápoló oklevél	1. Iskola 2. Egyetem/főiskola 3. Egyetem	Ápoló	1 mai 2004
Malta	Lawrja jew diploma fl-istudji tal-infermerija	Universita` ta` Malta	Infermier Registrat tal-Ewwel Livell	1 mai 2004
Nederland	1. Diploma's verpleger A, verpleegster A, verpleegkundige A 2. Diploma verpleegkundige MBOV (Middelbare Beroepsopleiding Verpleegkundige) 3. Diploma verpleegkundige HBOV (Hogere Beroepsopleiding Verpleegkundige) 4. Diploma beroepsopdrwijs verpleegkundige — Kwalificatieniveau 4 5. Diploma hogere beroepsopleiding verpleegkundige — Kwalificatieniveau 5	1. Door een van overheidswege benoemde examencommissie 2. Door een van overheidswege benoemde examencommissie 3. Door een van overheidswege benoemde examencommissie 4. Door een van overheidswege aangewezen opleidingsinstelling 5. Door een van overheidswege aangewezen opleidingsinstelling	Verpleegkundige	29 iunie 1979
Österreich	1. Diplom als „Diplomierter Gesundheits- und Krankenschwester, Diplomierter Gesundheits- und Krankenpfleger“ 2. Diplom als „Diplomierter Krankenschwester, Diplomierter Krankenpfleger“	1. Schule für allgemeine Gesundheits- und Krankenpflege 2. Allgemeine Krankenpflegeschule	— Diplomierte Krankenschwester Diplomierter Krankenpfleger“	1 ianuarie 1994
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku pielęgniarstwo z tytułem „magister pielęgniarstwa“	Instytucja prowadząca kształcenie na poziomie wyższym uznana przez właściwe władze (вище учебно заведение, акредитирано от компетентните власти)	Pielęgniarka	1 mai 2004
Portugal	1. Diploma do curso de enfermagem geral 2. Diploma/carta de curso de bacharelato em enfermagem 3. Carta de curso de licenciatura em enfermagem	1. Escolas de Enfermagem 2. Escolas Superiores de Enfermagem 3. Escolas Superiores de Saúde Escolas Superiores de Saúde	Enfermeiro	1 ianuarie 1986
Slovenija	Diploma, s katero se deluje strokovni naslov „diplomirana medicinska sestra/diplomirani zdravstvenik“	1. Univerza 2. Visoka strokovna šola	Diplomirana medicinska sestra/ Diplomirani zdravstvenik	1 mai 2004
Slovensko	1. Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu „magister z ošetrovateľstva“ („Mgr.“) 2. Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu „bakalár z ošetrovateľstva“ („Bc.“) 3. Absolventský diplom v študijnom odbore diplomovaná všeobecná sestra	1. Vysoká škola 2. Vysoká škola 3. Stredná zdravotnícka škola	Sestra	1 mai 2004
Suomi/Finland	1. Sairaanhaitajan tutkinto/Sjukskötaexamen 2. Sosiaali- ja terveysalan ammatillikorkeakoulututkinto, sairaanhaitaja (AMK)/Yrkeshögskoleexamen inom hälsovård och det sociala området, sjukskötare (YH)	1. Terveydenhuolto-opinlaitokset) Hälsövärdsläroanstalter 2. Ammatillikorkeakoulu) Yrkeshögskolor	Sairaanhaitaja/Sjukskötare	1 ianuarie 1994

Sverige	Sjuksköterskeexamen	Universitet eller högskola	Sjuksköterska	1 ianuarie 1994
United Kingdom	Statement of Registration as a Registered General Nurse in part 1 or part 12 of the register kept by the United Kingdom Central Council for Nursing, Midwifery and Health Visiting	Various	— State Registered Nurse — Registered General Nurse	29 iunie 1979
Ísland	1. B.Sc. í hjúkrunarfræði 2. B.Sc. í hjúkrunarfræði 3. Hjúkrunarpróf	1. Háskóli Íslands 2. Háskólinn á Akureyri 3. Hjúkrunarskóli Íslands	hjúkrunarfræðingur	1 ianuarie 1994
Liechtenstein	diplomele, certificatele și titlurile eliberate de un alt stat membru și listate în această anexă		Krankenschwester - Krankenpfleger	1 mai 1995
Norge	Vitnemål for bestått sykepleierutdanning	Høgskole	sykepleier	1 ianuarie 1994

ANEXA Nr. 9

Titluri de calificare de maoșă

Tara	Titlul de calificare	Organismul care eilbereză titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
België/Belgique/ Belgien	Diploma van vroedvrouw/Diplôme d'accoucheuse	— De erkende opleidingsinstututen/ Les établissements d'enseignement — De bevoegde Examen- commissie van de Vlaamse Gemeenschap/ Le Jury compétent d'enseignement de la Communauté française	Vroedvrouw/Accoucheuse	23 ianuarie 1983
България	Диплома за висше образование на образователно-квалификационна степен „Бакалавър” с професионална квалификация „Акушерка” [Higher education Diploma “Bachelor” in midwifery with professional qualification „Midwife”]	Университет	Акушерка	1 ianuarie 2007
Česká republika	1. Diplom o ukončení studia ve studijním programu ošetrovateľství ve studijním oboru porodní asistentka (bakalář, Bc.) — Vysvědčení o státní závěrečné zkoušce 2. Diplom o ukončení studia ve studijním oboru diplomovaná porodní asistentka (diplomovaný specialista, DiS.) — Vysvědčení o absolutoriu	1. Vysoká škola zřízená nebo uznaná státem 2. Vyšší odborná škola zřízená nebo uznaná státem	Porodní asistentka/porodní asistent	1 mai 2004
Danmark	Bevis for bestået jordmoderereksamen	Danmarks jordmoderskole	Jordemoder	23 ianuarie 1983
Deutschland	Zeugnis über die staatliche Prüfung für Hebammen und Entbindungspfleger	Staatlicher Prüfungsausschuss	— Hebamme — Entbindungspfleger	23 ianuarie 1983
Eesti	Diplom ämmaemanda erialal	1. Tallinna Meditsiinikool 2. Tartu Meditsiinikool	Ämmaemand	1 mai 2004

Jara	Titlul de calificare	Organismul care eliberează titlul de calificare	Titlul profesional	Data de referință
Ελλάς	1. Πτυχίο Τμήματος Μαιευτικής Τεχνολογικών Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων (Τ.Ε.Ι.) 2. Πτυχίο του Τμήματος Μαιών της Ανωτέρας Σχολής Στελεχών Υγείας και Κοινων. Πρόνοιας (KATEE) 3. Πτυχίο Μίας Ανωτέρας Σχολής Μαιών	1. Τεχνολογικά Εκπαιδευτικά Ιδρύματα (Τ.Ε.Ι.) 2. KATEE Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων 3. Υπουργείο Υγείας και Πρόνοιας	Μαία/Μαιευτής	23 Ιανουαρίου 1983
España	— Título de Matrona — Título de Asistente obstétrico (matrona) — Título de Enfermería obstétrica-ginecológica	Ministerio de Educación y Cultura	— Matrona — Asistente obstétrico	1 Ιανουαρίου 1986
France	Diplôme de sage-femme	L'Etat	Sage-femme	23 Ιανουαρίου 1983
Ireland	Certificate in Midwifery	An Board Altranais	Midwife	23 Ιανουαρίου 1983
Italia	Diploma d'ostetrica	Scuole riconosciute dallo Stato	Ostetrica	23 Ιανουαρίου 1983
Κύπρος	Δίπλωμα στο μεταβασικό πρόγραμμα Μαιευτικής	Νοσηλευτική Σχολή	Εγγεγραμμένη Μαία	1 Μαΐου 2004
Latvija	Diploms par vecmātes kvalifikācijas iegūšanu	Māsu skolas	Vecmāte	1 Μαΐου 2004
Lietuva	1. Aukštojo mokslo diplomas, nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją, ir profesinės kvalifikacijos pažymėjimas, nurodantis suteiktą akušerio profesinę kvalifikaciją — Pažymėjimas, liudijantis profesinę praktiką akušerijoje 2. Aukštojo mokslo diplomas (neuniversitetinės studijos), nurodantis suteiktą bendrosios praktikos slaugytojo profesinę kvalifikaciją, ir profesinės kvalifikacijos pažymėjimas, nurodantis suteiktą akušerio profesinę kvalifikaciją — Pažymėjimas, liudijantis profesinę praktiką akušerijoje 3. Aukštojo mokslo diplomas (neuniversitetinės studijos), nurodantis suteiktą akušerio profesinę kvalifikaciją	1. Universitetas 2. Kolegija 3. Kolegija	Akušeris	1 Μαΐου 2004
Luxembourg	Diplôme de sage-femme	Ministère de l'éducation nationale, de la formation professionnelle et des sports	Sage-femme	23 Ιανουαρίου 1983
Magyarország	Szülész női bizonyítvány	Iskola/főiskola	Szülész nő	1 Μαΐου 2004
Malta	Lawrja jew diploma fl- Istudj tal-Qwiebel	Universita` ta Malta	Qabla	1 Μαΐου 2004

Nederland	Diploma van verloskundige	Door het Ministerie van Volksgezondheid, Wezijn en Sport erkende opleidings-instellingen	Verloskundige	23 ianuarie 1983
Österreich	Hebammen-Diplom	— Hebammenakademie — Bundeshebammenlehranstalt	Hebamme	1 ianuarie 1994
Polska	Dyplom ukończenia studiów wyższych na kierunku położnictwo z tytułem „magister położnictwa”	Institucja prowadząca kształcenie na poziomie wyższym uznana przez właściwe władze (више учебно заведение, акредитирано от компетентните власти)	Położna	1 mai 2004
Portugal	1. Diploma de enfermeiro especialista em enfermagem de saúde materna e obstétrica 2. Diploma/carta de curso de estudos superiores especializados em enfermagem de saúde materna e obstétrica 3. Diploma (do curso de pós-licenciatura) de especialização em enfermagem de saúde materna e obstétrica	1. Escolas de Enfermagem 2. Escolas Superiores de Enfermagem 3. Escolas Superiores de Enfermagem Escolas Superiores de Saúde	Enfermeiro especialista em enfermagem de saúde materna e obstétrica	1 ianuarie 1986
Slovenija	Diploma, s katero se podeljuje strokovni naslov „diplomirana babica/diplomirani babičar”	1. Univerza 2. Visoka strokovna šola	diplomirana babica/diplomirani babičar	1 mai 2004
Slovensko	1. Vysokoškolský diplom o udelení akademického titulu „bakalár z pôrodnej asistencie“ („Bc.“) 2. Absolventský diplom v študijnom odbore diplomovaná pôrodná asistentka	1. Vysoká škola 2. Stredná zdravotnícka škola	Pôrodná asistentka	1 mai 2004
Suomi/Finland	1. Kättilön tutkinto/barmorskeexamen 2. Sosiaali- ja terveysalan ammattikorkeakoulututkinto, kättilö (AMK)/yrkeshögskoleexamen inom hälsovård och det sociala området, barmorska (YH)	1. Terveystieteiden tutkimuskeskus/terveysalan ammattikorkeakoulu/yrkeshögskolor 2. Ammattikorkeakoulu/yrkeshögskolor	Kättilö/Barmorska	1 ianuarie 1994
Sverige	Barmorskeexamen	Universitet eller högskola	Barmorska	1 ianuarie 1994
United Kingdom	Statement of registration as a Midwife on part 10 of the register kept by the United Kingdom Central Council for Nursing, Midwifery and Health visiting	Various	Midwife	23 ianuarie 1983
Ísland	1. Embættispróf í ljósmóðurfræði 2. Próf í ljósmæðrafræðum	1. Háskóli Íslands 2. Ljósmæðraskóli Íslands	ljósmóðir	1 ianuarie 1994
Liechtenstein	diplomele, certificatele și titlurile eliberate de un alt stat membru și listate în această anexă		Hebamme	1 mai 1995
Norge	Vitnemål for bestått jordmorutdanning	Høgskole	jordmor	1 ianuarie 1994

Diplome, certificate și alte titluri care atestă formarea specifică a medicului generalist

Suisse : — diplôme de médecin praticien
 — Diplom als praktischer Arzt/praktische Ärztin
 — diploma di medico generico

Titluri profesionale cu care se exercită profesia de medic generalist

Suisse — médecin praticien
 — praktischer Arzt/praktische Ärztin
 — medico generico

Diplome, certificate și alte titluri care atestă formarea universitară a medicului

Țara	Titlul calificării	Organismul care a emis diploma	Certificatul care însoțește diploma
Suisse	1. Diplôme fédéral de médecin 2. Eidgenössisches Arztdiplom 3. Diploma federale di medico	Département fédéral de l'intérieur Eidgenössisches Departement des Innern Dipartimento federale dell'interno	

Diplome, certificate și titluri care atestă formarea de medic specialist

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează diploma	Certificatul care însoțește diploma
Suisse	Diplôme de médecin spécialiste Diplom als Facharzt Diploma di medico specia-lista	Département fédéral de l'intérieur et Fédération des médecins suisses Eidgenössisches Departement des Innern und Verbindung der Schweizer Ärztinnen und Ärzte Dipartimento federale dell'interno e Federazione dei medici svizzeri	

Specializările medicale recunoscute mutual între statele membre

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul
	Anesteziologie Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Anesthésiologie Anästhesiologie Anestesiologia	
	Chirurgie generală Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Chirurgie Chirurgie Chirurgia	
	Neurochirurgie Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Neurochirurgie Neurochirurgie Neurochirurgia	
	Obstetrică-ginecologie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Gynécologie et obstétrique Gynäkologie und Geburtshilfe Ginecologia e ostetricia	

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul
	Medicină internă Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Médecine interne Innere Medizin Medicina interna	
	Oftalmologie Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Ophtalmologie Ophtalmologie Oftalmologia	
	Oto-rino-laringologie Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Oto-rhino-laryngologie Oto-Rhino-Laryngologie Otorinolaringoiatria	
	Pediatrie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Pédiatrie Kinder-und Jugendmedizin Pediatria	
	Medicină respiratorie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Pneumologie Pneumologie Pneumologia	
	Urologie Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Urologie Urologie Urologia	
	Ortopedie Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Chirurgie orthopédique et traumatologie de l'appareil locomoteur; Orthopädische Chirurgie und Traumatologie des Bewegungs-apparates; Chirurgia ortopedica e traumatologia del sistema motorio	
	Anatomie patologică Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Pathologie Pathologie Patologia	
	Neurologie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Neurologie Neurologie Neurologia	
	Psihiatrie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Psychiatrie et psychothérapie Psychiatrie und Psychotherapie Psichiatria e psicoterapia	
	Radio-diagnostic Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Radiologie Radiologie Radiologia	

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul
	Radioterapie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Radio-oncologie/radiothérapie Radio-Onkologie/Strahlentherapie Radio-oncologia/radioterapia	
	Chirurgie plastică Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Chirurgie plastique, reconstructive et esthétique; Plastische, rekonstruktive und ästhetische Chirurgie; Chirurgia plastica, ricostruttiva ed estetica	
	Chirurgie toracică Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Chirurgie cardiaque et vasculaire thoracique; Herz- und thorakale Gefässchirurgie; Chirurgia del cuore e dei vasi toracici;	
	Chirurgie pediatrică Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Chirurgie pédiatrique Kinderchirurgie Chirurgia pediatrica	
	Cardiologie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Cardiologie Kardiologie Cardiologia	
	Gastro-enterologie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Gastro-entérologie Gastroenterologie Gastroenterologia	
	Reumatologie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Rhumatologie Rheumatologie Reumatologia	
	Hematologie generală Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Hématologie Hämatologie Ematologia	
	Endocrinologie Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Endocrinologie-diabétologie Endokrinologie-Diabetologie Endocrinologia-diabetologia	
	Medicină fizică și de readaptare Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Médecine physique et réadaptation; Physikalische Medizin und Rehabilitation; Medicina fisica e riabilitazione;	

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul
	Dermato-venerologie Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Dermatologie et vénéréologie Dermatologie und Venerologie Dermatologia e venereologia	
	Medicină tropicală Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Médecine tropicales et médecine des voyages; Tropen- und Reisemedizin; Medicina tropicale e medicina di viaggio;	
	Psihiatrie infantilă Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Psychiatrie et psychothérapie d'enfants et d'adolescents; Kinder- und Jugendpsychiatrie und-psychotherapie; Psichiatria e psicoterapia infantile e dell'adolescenza;	
	Boli renale Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Néphrologie Nephrologie Nefralogia	
	Sănătate publică și medicină socială Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Prévention et santé publique Prävention und Gesundheitswesen Prevenzione e salute pubblica	
	Farmacologie Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Pharmacologie clinique et toxicology; Klinische Pharmakologie und Toxikologie; Farmacologia clinica e tossicologia	
	Medicina muncii Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Médecine du travail Arbeitsmedizin Medicina del lavoro	
	Alergologie Durata minimă de formare: 3 ani	
Suisse	Allergologie et immunologie clinique; Allergologie und klinische Immunologie; Allergologia e immunologia clinica	
	Medicină nucleară Durata minimă de formare: 4 ani	
Suisse	Médecine nucléaire Nuklearmedizin Medicina nucleare	
	Chirurgie maxilo-facială (formare de bază de medic) Durata minimă de formare: 5 ani	
Suisse	Chirurgie maxillo-faciale Kiefer- und Gesichtschirurgie Chirurgia mascello-facciale	

Titlurile profesionale cu care se exercită profesia de medic dentist

Suisse — médecin dentiste;
— Zahnarzt
— medico-dentista

Diplome, certificate și titluri care atestă formarea universitară a medicilor dentiști

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează diploma	Certificatul care însoțește diploma
Suisse	Diplôme fédéral de médecin-dentiste Eidgenössisches Zahnarzdiplo Diploma federale di medico-dentista	Département fédéral de l'intérieur Eidgenössisches Departement des Innern Dipartimento federale dell'interno	

Diplome, certificate și alte titluri care atestă formarea medicului dentist specialist**1. Ortodonție****Durata minimă de pregătire: 3 ani**

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul	Certificatul care însoțește documentul
Suisse	Diplôme fédéral d'orthodontiste Diplom für Kieferorthopädie Diploma di Ortodontista	Département fédéral de l'intérieur et Société Suisse d'Odontostomatologie Eidgenössisches Departement des Innern und Schweizerische Zahnärzte-Gesellschaft Dipartimento federale dell'interno e Società Svizzera di Odontologia e Stomatologia	

2. Chirurgie bucală**Durata minimă de pregătire: 3 ani**

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul	Certificatul care însoțește documentul
Suisse	Diplôme fédéral de chirurgie orale Diplom für Oralchirurgie Diploma di chirurgia orale	Département fédéral de l'intérieur et Société Suisse d'Odontostomatologie Eidgenössisches Departement des Innern und Schweizerische Zahnärzte-Gesellschaft Dipartimento federale dell'interno e Società Svizzera di Odontologia e Stomatologia	

Diplome, certificate și alte titluri care atestă formarea universitară a farmacistului

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul
Suisse	Diplôme de pharmacien Eidgenössisches Apothekerdiplom Diploma federale di farmacista Dipartimento federale dell'interno	Département fédéral de l'intérieur Eidgenössisches Departement des Innern

ANEXA Nr. 16

(Anexa nr. 7 la Hotărârea Guvernului nr. 970/2004)

Titluri profesionale cu care se exercită profesia de asistent medical generalist

- Suisse: — infirmière, infirmier
— Pflegefachfrau, Pflegefachmann
— infermiera, infermiere

Diplome, certificate și alte titluri care atesta formarea în profesia de asistent medical generalist

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul	Certificatul care însoțește documentul
Suisse	infirmière diplômée et infirmier diplômé diplomierte Pflegefachfrau, diplomierter Pflegefachmann infermiera diplomata e infermiere diplomato	Ecoles qui proposent des filières de formation reconnues par l'Etat Schulen, die staatlich anerkannte Bildungsgänge durchführen Scuole che propongono dei cicli di formazione riconosciuti dallo Stato	

ANEXA Nr. 17

(Anexa nr. 8 la Hotărârea Guvernului nr. 970/2004)

Titluri profesionale cu care se exercită profesia de moașă

- Suisse: — sage-femme;
— Hebamme
— levatrice

Diplome, certificate și alte titluri care atestă formarea în profesia de moașă

Țara	Titlul calificării	Organismul care eliberează documentul	Certificatul care însoțește documentul
Suisse	Sage-femme diplômée Diplomierte Hebamme Levatrice diplomata	Ecoles qui proposent des filières de formation reconnues par l'Etat Schulen, die staatlich anerkannte Bildungsgänge durchführen Scuole che propongono dei cicli di formazione riconosciuti dallo Stato	

DECIZII ALE PRIMULUI-MINISTRU

GUVERNUL ROMÂNIEI

PRIMUL-MINISTRU

DECIZIE

**pentru numirea domnului Gheorghe Mocuța
în funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției**

În temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

primul-ministru emite prezenta decizie.

Articol unic. — Pe data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Gheorghe Mocuța se numește în funcția de secretar de stat la Ministerul Justiției.

PRIM-MINISTRU

CĂLIN POPESCU-TĂRICEANUContrasemnează:

Șeful Cancelariei Primului-Ministru,
Marian Marius Dorin

București, 26 octombrie 2007.
Nr. 269.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VIII

din 5 februarie 2007

Dosar nr. 33/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive, stabilite pentru infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave, în ipoteza intervenirii unei legi prin care este majorat cuantumul pagubei materiale ce atribuie infracțiunii caracter deosebit de grav consecințelor unei infracțiuni.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Nicoleta Eucarie.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că instanțele sesizate cu contestații la executare în temeiul art. 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă, cu referire la art. 458 din Codul de procedură penală, au obligația să examineze fondul cauzei, iar în ipoteza îndeplinirii cerințelor art. 14 și 15 din Codul penal, să dispună reducerea corespunzătoare a pedepselor definitiv aplicate.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În legătură cu aplicarea legii penale mai favorabile în cazul pedepselor definitive, stabilite pentru infracțiuni care au produs consecințe deosebit de grave, în ipoteza intervenirii unei legi care majorează cuantumul pagubei materiale necesare în accepțiunea înțelesului expresiei „consecințe deosebit de grave”, instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar.

Astfel, unele instanțe au considerat că modificarea normelor de incriminare care se referă la agravanta constând în „consecințe deosebit de grave” prin mărirea cuantumului valoric al pagubei materiale care determină reținerea acestui caracter agravant ar imprima normelor respective trăsături mai favorabile.

Ca urmare, acele instanțe s-au pronunțat în sensul admiterii contestațiilor la executare cu motivarea că, în asemenea condiții, sunt îndeplinite condițiile de aplicare a dispozițiilor art. 14 și 15 din Codul penal.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că, în cazul contestației la executare prin care se invocă modificarea înțelesului de „consecințe deosebit de grave”, în accepțiunea art. 146 din Codul penal, nu pot determina schimbarea încadrării juridice dată faptei prin hotărâre judecătorească rămasă definitivă, nefiind îndeplinite condițiile la care se referă art. 14 și 15 din Codul penal.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

În adevăr, prin art. 15 alin. 1 din Codul penal este reglementată situația „când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare și până la executarea completă a pedepsei închisorii a intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, iar sancțiunea aplicată este mai mică decât maximul special prevăzut de legea nouă”.

Corelativ, prin art. 458 din Codul de procedură penală se prevede că, în cazul când după rămânerea definitivă a hotărârii de condamnare intervine o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară decât cea care se execută, urmează ca instanța să ia măsuri de ducere la îndeplinire a dispozițiilor art. 15 din Codul penal.

În legătură cu aceste reglementări, este de observat că, prin art. 1 pct. 5 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 207/2000 privind modificarea și completarea Codului penal și a Codului de procedură penală, a fost redefinit înțelesul dat expresiei „consecințe deosebit de grave” prin art. 146 din Codul penal, considerându-se că prin aceasta „se înțelege o pagubă materială mai mare de 1.000.000.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145 din Codul penal, ori altei persoane juridice sau fizice”.

În urma modificărilor și completărilor aduse ordonanței menționate prin Legea nr. 456/2001, plafonul valoric prevăzut în art. 146 din Codul penal a fost majorat la 2 miliarde lei, iar potrivit ultimului conținut dat acestui text de lege, de art. 1 pct. 51 din Legea nr. 278/2006, „prin «consecințe deosebit de grave» se înțelege o pagubă materială mai mare de 200.000 lei sau o perturbare deosebit de gravă a activității, cauzată unei autorități publice sau oricăreia dintre unitățile la care se referă art. 145, ori altei persoane juridice sau fizice”.

Or, în raport cu aceste reglementări succesive date înțelesului expresiei „consecințe deosebit de grave”, prin modificările aduse de actele normative menționate în art. 146 din Codul penal nu se poate considera că vreunul din acele acte normative ar conține dispoziții care să prevadă, în accepțiunea art. 458 alin. 1 din Codul de procedură penală, o pedeapsă mai ușoară decât cea aplicată sub imperiul legii anterioare, ci se limitează la definirea înțelesului expresiei „consecințe deosebit de grave” la care se referă art. 146 din Codul penal.

Așa fiind, concluzia ce se impune este aceea că prin modificările aduse succesiv art. 146 din Codul penal s-a urmărit de către legiuitor doar adaptarea la fluctuația cursului monedei în circulație a cuantumului valoric ce imprimă, în momentele adoptării actelor normative la care s-a făcut referire, caracter „deosebit de grav” consecințelor aduse prin anumite infracțiuni, ceea ce, evident, nu echivalează cu intervenirea unei legi noi, mai favorabile, sub aspectul pedepsei prevăzute de lege, pentru a face aplicabile dispozițiile art. 14 și 15 din Codul penal.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 414² din Codul de procedură penală, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că instanța investită cu cererea de contestație la executare, întemeiată pe modificarea înțelesului expresiei „consecințe deosebit de grave” explicată în art. 146 din Codul penal, nu poate determina schimbarea încadrării juridice dată faptei prin hotărârea anterioară definitivă și reducerea pedepsei aplicate în cauză, o atare modificare de lege nefiind identică cu intervenirea unei legi ce prevede o pedeapsă mai ușoară, singura care ar justifica incidența dispozițiilor art. 14 și 15 din Codul penal și, respectiv, ale art. 458 și 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă din Codul de procedură penală.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și stabilesc:

Instanța, investită, în baza art. 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă din Codul de procedură penală, în cadrul contestației la executare în care se invocă modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, potrivit art. 146 din Codul penal, nu poate schimba încadrarea juridică dată faptei prin hotărârea judecătorească rămasă definitivă și, apoi, reduce pedeapsa aplicată în cauză, întrucât modificarea înțelesului noțiunii de „consecințe deosebit de grave”, prevăzută de textul sus-menționat, nu este identică cu cerința de a fi intervenit o lege care prevede o pedeapsă mai ușoară, la care se referă textele art. 14 și 15 din Codul penal, pentru a fi incidente dispozițiile art. 458 și, respectiv, art. 461 alin. 1 lit. d) teza penultimă din Codul de procedură penală.

Obligatorie, potrivit art. 414² alin. 3 din Codul de procedură penală.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

D E C I Z I A Nr. XI
din 5 februarie 2007

Dosar nr. 29/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție, Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 13 din Legea nr. 18/1991, republicată, referitoare la posibilitatea repunerii în termenul de acceptare a succesiunii a succesibililor care au renunțat la moștenire.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia, în sensul de a se stabili că, în accepțiunea prevederilor Legii nr. 18/1991 de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii, beneficiază numai moștenitorii care nu au acceptat succesiunea în termenul prevăzut de art. 700 din Codul civil, iar nu și cei care au renunțat la moștenire.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în aplicarea art. 13 din Legea nr. 18/1991, republicată, referitor la posibilitatea repunerii în termenul de acceptare a succesiunii a succesibililor care au renunțat la moștenire.

Astfel, unele instanțe au considerat că prin Legea nr. 18/1991 legiuitorul a creat instituția repunerii în termenul de acceptare a succesiunii, având în vedere rațiunea că, de regulă, atitudinea moștenitorilor față de succesiune a fost condiționată și uneori determinată de ceea ce a constituit atunci activul succesoral.

S-a apreciat că la data dezbaterii succesiunii după autorul lor terenurile în litigiu erau scoase din circuitul civil, cauza renunțării și neexprimării opțiunii succesoriale fiind tocmai lipsa

de interes pentru masa succesorală, în care nu erau incluse terenurile, și imposibilitatea deținerii în proprietate a mai multor imobile-case.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că opțiunea succesorală a eredizilor este un act juridic unilateral, voluntar, în sensul că fiecare dintre erezi are libertatea de alegere, potrivit principiului că nimeni nu poate fi moștenitor fără voia lui, conform art. 686 din Codul civil.

În motivarea punctului de vedere menționat s-a arătat că eredele renunțator nu poate beneficia de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii, de reconstituirea dreptului de proprietate, deoarece eredele care renunță, conform art. 696 din Codul civil, devine persoană străină de moștenirea fostului proprietar.

S-a mai relevat că renunțarea privește atât bunurile existente în succesiune la data decesului autorului, cât și bunurile care eventual ar intra în succesiunea respectivă, situația fiind asemănătoare cu a succesibilului care renunță la moștenire, crezând că este insolubilă.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și au aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 13 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, în cadrul procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, „Calitatea de moștenitor se stabilește pe baza certificatului de moștenitor sau a hotărârii judecătorești definitive ori, în lipsa acestora, prin orice probe din care rezultă acceptarea moștenirii”, iar „moștenitorii care nu-și pot dovedi această calitate, întrucât terenurile nu s-au găsit în circuitul civil, sunt socotiți repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor”.

În același timp, dispoziția imperativă de la art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar, potrivit căreia, în cazul terenurilor ce nu s-au găsit în circuitul civil, moștenitorii sunt repuși de drept în termenul de acceptare cu privire la cota ce li se cuvine din terenurile ce au aparținut autorului lor, ei fiind considerați că au acceptat succesiunea prin cererea pe care o fac comisiei, care nu este infirmată de nicio altă prevedere legală, impune concluzia că toți succesibilii autorului îndreptățit ce solicită

reconstituirea dreptului sunt, la rândul lor, repuși de drept în termenul de acceptare a moștenirii cu privire la dreptul de proprietate al autorului lor asupra terenurilor.

În această privință este de observat că pot beneficia de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii doar moștenitorii care nu au acceptat-o, în termenul și condițiile prevăzute de art. 700 din Codul civil, iar nu și cei care au renunțat la succesiune, în condițiile art. 696 din Codul civil.

De altfel, prin dispozițiile art. 13 din Legea nr. 18/1991 se prevede că repunerea în termen vizează numai „moștenitorii”, deci persoane care au „calitatea de moștenitor”.

Or, potrivit dispozițiilor art. 696 din Codul civil, eredele care renunță la succesiune este considerat că nu a avut niciodată această calitate, titlul de moștenitor fiind desființat cu efect retroactiv, moștenitorul fiind considerat ca o persoană străină de moștenire.

De aceea, cel care renunță la succesiune nu intră în categoria persoanelor care sunt moștenitori, el neputând dovedi această calitate întrucât, în acest caz, nu este vorba de neacceptarea succesiunii în condițiile art. 700 din Codul civil și care este doar prezumat de lege ca renunțator, ci, dimpotrivă, se dovedește cu certitudine (declarație notarială) că nu este moștenitor, dat fiind faptul că a renunțat expres la succesiune.

Prin efectul renunțării, moștenitorul este socotit că nu a fost niciodată moștenitor, iar vocația sa succesorală este retroactiv desființată.

Regula indivizibilității patrimoniului succesoral conferă același caracter indivizibil și opțiunii succesorală care nu poate fi condiționată de aspectul cantitativ al patrimoniului succesoral. Renunțarea vizează atât bunurile existente în succesiune la data decesului, cât și cele care, eventual, ar intra în succesiunea respectivă.

Ca urmare, în raport de data reglementării, se impune a se stabili că beneficiază de dreptul de moștenire a proprietății, în temeiul art. 13 alin. (2) din Legea fondului funciar nr. 18/1991, în sensul repunerii în termenul de acceptare a succesiunii, numai moștenitorii care nu au acceptat-o în termenul prevăzut de lege, iar nu și cei care au renunțat la succesiune.

În consecință, în temeiul art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și al art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că, în aplicarea dispozițiilor legale la care s-a făcut referire, beneficiază de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii numai moștenitorii care au acceptat succesiunea în termenul prevăzut de art. 700 din Codul civil, iar nu și cei care au renunțat la moștenire.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 8 și art. 13 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, republicată, stabilesc:

Beneficiază de repunerea în termenul de acceptare a succesiunii numai moștenitorii care nu au acceptat succesiunea în termenul prevăzut de art. 700 din Codul civil, iar nu și cei care au renunțat la moștenire.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XII**din 5 februarie 2007**

Dosar nr. 30/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la aplicabilitatea dispozițiilor art. 37 alin. (2) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la acordarea primei de concediu de odihnă.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să fie admis în sensul de a se stabili că dispozițiile art. 37 alin. (2) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare, fiind suspendate, nu pot justifica acordarea sumelor solicitate cu titlu de primă de concediu, reglementată prin aceste dispoziții.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor judecătorești, s-a constatat că nu există un punct de vedere unitar în aplicarea dispozițiilor art. 37 alin. (2) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare.

Astfel, unele instanțe au respins cererile privind plata primelor de concediu considerând că, deși prin art. 37 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 s-a stabilit că polițiștii beneficiază, pe perioada concediului de odihnă, pe lângă indemnizația cuvenită pe timpul concediului, de o primă egală cu salariul de bază din luna anterioară plecării în concediu, acest drept nu poate fi valorificat deoarece a fost suspendat, succesiv, începând cu anul 2004, când a intrat în vigoare ordonanța, prin legile bugetului de stat pe anii 2004—2006, respectiv prin art. 9 alin. (7) din Legea nr. 507/2003, art. 8 alin. (7) din Legea nr. 511/2004 și art. 5 alin. (5) din Legea nr. 379/2005.

În motivarea acestui punct de vedere s-a arătat că, din moment ce dreptul la prima de concediu a fost suspendat prin acte normative succesive, polițiștii nu mai pot beneficia de acest drept.

S-a subliniat că în lipsa unei dispoziții legale, care să fi fost aplicabilă polițiștilor, acestora nu li se pot acorda sume de bani cu titlu de primă de concediu, atât timp cât o dispoziție legală este suspendată, întrucât ar constitui o nesocotire a voinței legiuitorului.

Alte instanțe, dimpotrivă, au admis cererile, prin care s-a stabilit plata primelor de concediu reținând că, deși acordarea dreptului a fost succesiv suspendat, aceasta nu echivalează cu stingerea dreptului, ci are ca efect numai imposibilitatea realizării acestuia.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Într-adevăr, în art. 37 alin. (2) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, s-a prevăzut că „La plecarea în concediu de odihnă polițistul

primește o primă de concediu egală cu salariul de bază din luna anterioară plecării în concediu”.

Ulterior, prin art. 9 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2004 nr. 507/2003 s-a prevăzut că „Aplicarea prevederilor din actele normative [...] referitoare la primele ce se acordă cu ocazia plecării în concediu de odihnă, [...] se suspendă până la data de 31 decembrie 2004”.

De asemenea, prin art. 8 alin. (7) din Legea bugetului de stat pe anul 2005 nr. 511/2004 s-a dispus menținerea în continuare a suspendării dreptului de primă de concediu de odihnă până la data de 31 decembrie 2005, iar prin art. 5 alin. (5) din Legea bugetului de stat pe anul 2006 nr. 379/2005 s-a dispus prelungirea perioadei de suspendare până la 31 decembrie 2006.

Sucesiunea în timp a actelor normative la care s-a făcut referire impune a se reține că dreptul polițiștilor la primă pentru concediu de odihnă, instituit prin art. 37 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 38 din 30 ianuarie 2003, și-a produs efectele începând cu data menționată, suspendarea exercițiului acestui drept neechivalând cu însăși înlăturarea lui.

Prin art. 38 din Codul muncii se prevede, în mod imperativ, că drepturile persoanelor încadrate în muncă nu pot face obiectul vreunei tranzacții, renunțări sau limitări, ele fiind apărute de stat împotriva oricăror încălcări a manifestărilor de subiectivism, abuz sau arbitrar.

De aceea, fiind un drept câștigat, derivat dintr-un raport de muncă, prima de concediu nu putea fi anulată prin actele normative menționate.

De altfel, aceste dispoziții legale nu conțin vreo referire la eventualitatea desființării dreptului la prima de concediu, ci doar la suspendarea exercițiului acestui drept ori la prelungirea termenului de punere în aplicare, iar prin Decizia nr. 38 din 25 ianuarie 2005 Curtea Constituțională a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor din legile bugetului de stat pe anul 2004—2005, care doar au suspendat acordarea drepturilor respective.

În atare situație, suspendarea exercițiului dreptului la prima de concediu nu echivalează cu însăși înlăturarea lui, cât timp prin nicio dispoziție legală nu i-a fost înlăturată existența și nici

nu s-a constatat neconstituționalitatea textului de lege ce prevede acest drept.

Ca urmare, pentru ca un drept prevăzut să nu devină doar o obligație lipsită de conținut, redusă la *nudum jus*, ceea ce ar constitui o îngădire nelegitimă a exercitării lui, un atare drept nu poate fi considerat că nu a existat în perioada pentru care exercițiul lui a fost suspendat, iar nu înlăturat.

Astfel, s-ar ajunge la situația ca un drept patrimonial, a cărei existență este recunoscută, să fie vidat de substanța sa și, practic, să devină lipsit de orice valoare.

De aceea respectarea principiului încrederii în statul de drept, care implică asigurarea aplicării legilor adoptate în spiritul și litera lor, concomitent cu eliminarea oricărei tendințe de reglementare a unor situații juridice fictive, face necesar ca

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că prima de concediu, respectiv o sumă egală cu salariul de bază din luna anterioară plecării în concediu, pe lângă indemnizația de concediu, se cuvine polițiștilor pentru perioada anilor 2004—2006 astfel cum a fost reglementată prin dispozițiile art. 37 alin. (2) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECID:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 37 alin. (2) teza I din Ordonanța Guvernului nr. 38/2003 privind salarizarea și alte drepturi ale polițiștilor, aprobată cu modificări prin Legea nr. 353/2003, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc:

Prima de concediu, respectiv o sumă egală cu salariul de bază din luna anterioară plecării în concediu, pe lângă indemnizația de concediu, se cuvine pentru perioada anilor 2004—2006, astfel cum a fost reglementată prin dispoziția legală menționată.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XIII din 5 februarie 2007

Dosar nr. 42/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu privire la consecințele lipsei din minuta întocmită cu ocazia deliberării a mențiunii „pronunțată în ședință publică”.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea obligațiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, punând concluzii pentru admiterea acestuia în sensul de a stabili că lipsa din minuta întocmită cu ocazia deliberării a mențiunii „pronunțată în ședință publică” atrage nulitatea actului, în condițiile reglementate de art. 105 alin. 2 din Codul de procedură civilă, numai dacă s-a pricinuit părții o vătămare care nu se poate înlătura decât prin anularea aceluia act.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

Instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar cu privire la consecințele lipsei din dispozitivul hotărârii (minutei) a mențiunii „pronunțată în ședință publică”.

Astfel, unele instanțe au considerat că omisiunea înscrierii în dispozitivul hotărârii, adoptat cu ocazia deliberării („minuta”), a mențiunii că aceasta s-a pronunțat în ședință publică, atrage nulitatea absolută, deoarece prin dispozițiile art. 121 alin. 3 și ale art. 258 alin. 2 din Codul de procedură civilă s-a consacrat, cu caracter imperativ, principiul publicității hotărârilor judecătorești.

Dimpotrivă, alte instanțe s-au pronunțat în sensul că lipsa unei atare mențiuni atrage nulitatea hotărârii numai în măsura în care prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea actului, în condițiile art. 105 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit dispozițiilor art. 258 alin. 2 din Codul de procedură civilă, „dispozitivul hotărârii se pronunță de președinte, în ședință, chiar în lipsa părților”.

Din examinarea dispozițiilor menționate nu rezultă că minuta, întocmită de judecători cu ocazia deliberării, trebuie să cuprindă și mențiunea potrivit căreia pronunțarea s-a făcut în ședință publică, ci doar obligația instanței de a pronunța dispozitivul în ședință publică, chiar în lipsa părților.

De altfel, în raport cu specificul determinat de condițiile concrete în care se întocmește minuta în timpul deliberării, nici nu s-ar putea anticipa inserarea, în cuprinsul acesteia, a mențiunii „pronunțată în ședință publică” atât timp cât o

asemenea operațiune încă nu a avut loc, astfel că nu s-ar justifica admiterea echivalenței între „minută”, adică dispozitiv *stricto sensu*, și înțelesul noțiunii de dispozitiv *lato sensu*.

Totodată, în conformitate cu dispozițiile art. 105 alin. 2 din Codul de procedură civilă, actele îndeplinite cu neobservarea formelor legale se declară nule „numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții, o vătămare ce nu se poate înlătura decât prin anularea lor”, iar „în cazul nulităților prevăzute în numele legii, vătămarea se presupune până la dovada contrarie”.

Pe de altă parte, prin art. 261 alin. 1 pct. 8 din Codul de procedură civilă se prevede că dispozitivul hotărârii trebuie să cuprindă întotdeauna, între altele, mențiunea că pronunțarea s-a făcut în ședință publică.

Ca urmare, cât timp prin nicio dispoziție nu se prevede în mod expres nulitatea minutei dacă nu este pronunțată în ședință publică, interpretarea rațională a textelor de lege enunțate trebuie să conducă la concluzia că lipsa din dispozitivul hotărârii, consemnat în minuta întocmită în timpul deliberării, a mențiunii că „pronunțarea s-a făcut în ședință publică”, nu poate atrage nulitatea hotărârii decât în cazul când această omisiune a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

A considera altfel ar însemna să se adauge la obligațiile legale prin care sunt reglementate nulitățile și să se reia judecata pentru omisiuni de ordin formal, în cazuri în care o asemenea nulitate nu operează, ceea ce ar fi inadmisibil.

Așa fiind, se impune concluzia că nerespectarea cerinței ca dispozitivul hotărârii să cuprindă mențiunea că pronunțarea hotărârii s-a făcut în ședință publică atrage nulitatea hotărârii numai atunci când s-a adus o vătămare care nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

În consecință, în temeiul art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, și al art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozitivul hotărârii, adoptat cu ocazia deliberării („minuta”), trebuie să cuprindă mențiunea că pronunțarea s-a făcut în ședință publică, iar nerespectarea acestei cerințe atrage nulitatea hotărârii în condițiile reglementate în art. 105 alin. 2 din Codul de procedură penală numai dacă prin aceasta s-a pricinuit părții o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D :

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În aplicarea dispozițiilor art. 121 alin. 3 din Codul de procedură civilă, coroborate cu prevederile art. 258 alin. 2 și ale art. 261 alin. 1 pct. 8 teza I din același cod, stabilesc:

Minuta, întocmită cu ocazia deliberării, trebuie să cuprindă mențiunea că pronunțarea acesteia s-a făcut în ședință publică. Nerespectarea acestei cerințe atrage nulitatea relativă a hotărârii în condițiile art. 105 alin. 2 din Codul de procedură civilă, numai atunci când se dovedește că s-a adus o vătămare ce nu poate fi înlăturată decât prin anularea aceluia act.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. XIV

din 5 februarie 2007

Dosar nr. 45/2006

Sub președinția domnului profesor univ. dr. Nicolae Popa, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție,

Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, în conformitate cu dispozițiile art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, s-a întrunit pentru a examina recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în legătură cu interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, referitor la competența materială și teritorială de soluționare a contestației la executarea silită și a contestației împotriva unui titlu executoriu fiscal.

Secțiile Unite au fost constituite cu respectarea dispozițiilor art. 34 din Legea nr. 304/2004, republicată, fiind prezenți 87 de judecători din totalul de 116 în funcție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de procurorul Antoaneta Florea.

Reprezentanta procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că judecătoria în a cărei rază teritorială se face executarea este competentă să judece contestațiile formulate împotriva executării silite înseși sau a unor acte de executare, efectuate în baza unor titluri executorii fiscale, respectiv contestații împotriva unor titluri fiscale.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, instanțele de judecată s-au pronunțat în mod diferit referitor la competența materială și teritorială de soluționare a contestației la executarea silită și a contestației împotriva unui titlu executoriu fiscal.

Astfel, unele instanțe au considerat că soluționarea cererilor ce au ca obiect contestații formulate împotriva executării silite sau actelor de executare efectuate în baza unor titluri executorii fiscale, respectiv contestații împotriva unor titluri executorii fiscale, este de competența tribunalului — secția de contencios administrativ și fiscal.

În motivarea acestui punct de vedere s-a învederat că, în raport cu prevederile art. 41 din Codul de procedură fiscală, actele menționate au caracter administrativ fiscal, cât timp sunt emise de un organ fiscal competent, acestea încadrându-se în conținutul noțiunii de „act administrativ” definit de dispozițiile art. 2 alin. (1) lit. c) din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Alte instanțe fie au respins contestațiile formulate împotriva titlurilor executorii fiscale, ca inadmisibile, fie au declinat competența de soluționare în favoarea organelor prevăzute de art. 179 alin. (1) lit. a)–c) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

În fine, alte instanțe au considerat că judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestațiile formulate împotriva executării silite înseși sau a unor acte de executare efectuate în baza titlurilor executorii fiscale, precum și contestațiile împotriva unor titluri executorii fiscale.

Aceste din urmă instanțe au interpretat și aplicat corect dispozițiile legii.

Potrivit art. 169 alin. (1) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, orice persoană interesată poate face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat, cu încălcarea prevederilor legale, de către organele de executare fiscale, precum și împotriva refuzului acestora de a îndeplini un act de executare în condițiile legii.

Totodată, în conformitate cu dispozițiile alin. (3) al aceluiași articol, „Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acesta nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege”.

În reglementarea competenței și a modului de soluționare, în cuprinsul alin. (4) al aceluiași articol 169 din Codul de procedură fiscală se mai prevede: „Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență.”

În lipsa unor proceduri exprese referitoare la instanța judecătorească competentă, devin aplicabile, în această privință, dispozițiile art. 2 alin. (3) din Codul de procedură fiscală, în care se precizează că: „Unde prezentul cod nu dispune se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă.”

Or, potrivit art. 400 alin. 2 din Codul de procedură civilă, „Contestația privind lămurirea înțeleșului, întinderii sau aplicării titlului executoriu se introduce la instanța care a pronunțat hotărârea ce se execută”, iar „Dacă o asemenea contestație vizează un titlu executoriu ce nu emană de la un organ de jurisdicție, competența de soluționare aparține instanței de executare”.

Din coroborarea acestor dispoziții cu prevederea de la art. 373 alin. 2 din Codul de procedură civilă, că „Instanța de executare este judecătoria în circumscripția căreia se va face executarea, în afara cazurilor în care legea dispune astfel”, reiese că este competentă să judece, atât contestația la executarea propriu-zisă, cât și contestația la titlu, *judecătoria în circumscripția căreia se face executarea*.

Ca urmare, judecătoriei în circumscripția căreia se face executarea îi revine competența să judece în cazul contestației împotriva executării propriu-zise sau al contestației la titlu, atunci când o astfel de contestație vizează un titlu executoriu fiscal ce nu emană de la un organ de jurisdicție, evident, în cazul în care legea nu prevede o altă cale de atac împotriva acestuia.

O atare soluție se impune deoarece, în cazul contestării executării silite ce se realizează de către organele administrativ-fiscale în baza unui titlu executoriu fiscal, dreptul comun este reprezentat de normele dreptului civil, material și procesual, iar nu de normele de drept public cuprinse în Legea nr. 554/2004,

a contenciosului administrativ și, respectiv, în titlul IX din Codul de procedură fiscală, care sunt aplicabile numai la soluționarea acțiunii în anularea sau modificarea obligației fiscale, ce constituie titlu de creanță fiscală.

Această interpretare este conformă și prevederilor art. 169 alin. (2) din Codul de procedură fiscală, prin care se precizează că, în cazul contestației menționate, „Dispozițiile privind suspendarea provizorie a executării silite prin ordonanță președințială prevăzute de art. 403 alin. 4 din Codul de procedură civilă nu sunt aplicabile”.

De aceea, nu se poate considera că, în cazul contestației la executarea silită a creanțelor fiscale, legiuitorul ar fi reglementat exercitarea și soluționarea ei în alte condiții decât cele specifice dreptului comun, referitoare la contestația la executare în materie civilă, pentru că ori de câte ori a urmărit să excludă aplicarea anumitor dispoziții ale dreptului comun în domeniul fiscal, a prevăzut aceasta în mod expres.

Ca urmare, adoptarea punctului de vedere potrivit căruia competența de soluționare a contestației la executare îndreptată împotriva titlului executoriu fiscal ar aparține organelor cu atribuții administrativ-jurisdicționale din Ministerul Finanțelor Publice sau instanțelor de contencios administrativ este determinată de insuficienta distincție dintre „titlu executoriu fiscal”, „titlu de creanță fiscală” și „act administrativ fiscal”.

Or, în această privință, trebuie avut în vedere că din coroborarea dispozițiilor art. 21 cu cele ale art. 168 alin. (3) din Codul de procedură fiscală rezultă că *titlul de creanță fiscală* este actul prin care se stabilesc drepturile patrimoniale ale statului și obligațiile de plată corelative ale contribuabililor, ce rezultă din raporturile de drept material fiscal, întocmit de organele competente sau de persoanele îndreptățite potrivit legii.

În acest sens, în dispozițiile cu caracter explicativ cuprinse în pct. 107.1 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor Codului de procedură fiscală, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 1.050/2004, sunt enumerate următoarele titluri de creanță fiscală:

„a) decizia de impunere emisă de organele competente, potrivit legii;

b) declarația fiscală, angajamentul de plată sau documentul întocmit de plătitor prin care acesta declară obligațiile fiscale, în cazul în care acestea se stabilesc de către plătitor, potrivit legii;

c) decizia prin care se stabilește și se individualizează suma de plată, pentru creanțele fiscale accesorii, reprezentând dobânzi și penalități de întârziere, stabilite de organele competente;

d) declarația vamală, pentru obligațiile de plată în vamă;

e) documentul prin care se stabilește și se individualizează datoria vamală, inclusiv accesorii, potrivit legii;

f) procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției, întocmit de organul prevăzut de lege, pentru obligațiile privind plata amenzilor contravenționale;

g) ordonanța procurorului, încheierea sau dispozitivul hotărârii instanței judecătorești ori un extras certificat întocmit în baza acestor acte în cazul amenzilor, al cheltuielilor judiciare și al altor creanțe fiscale stabilite, potrivit legii, de procuror sau de instanța judecătorească.”

Pe de altă parte, prin art. 41 din Codul de procedură fiscală, *actul administrativ fiscal* este definit ca fiind „actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale”.

În ceea ce privește *titlul executoriu fiscal*, prin art. 137 alin. (2) din Codul de procedură fiscală se prevede că „Titlul de creanță devine titlu executoriu la data la care creanța fiscală este scadentă prin expirarea termenului de plată prevăzut de lege sau stabilit de organul competent ori în alt mod prevăzut de lege”.

Titlul executoriu fiscal trebuie să cuprindă, potrivit art. 137 alin. (5) din Codul de procedură fiscală, pe lângă elementele precizate la art. 43 alin. (2) din același cod, necesare pentru actul administrativ fiscal, următoarele: codul de identificare fiscală, domiciliul fiscal, precum și orice alte date de identificare, cuantumul și natura sumelor datorate și neachitate, temeiul legal al puterii executorii a titlului.

În art. 169 din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, prin care este reglementată contestația la executare silită, se prevede, la alin. (1), că „Persoanele interesate pot face contestație împotriva oricărui act de executare efectuat cu încălcarea prevederilor prezentului cod de către organele de executare, precum și în cazul în care aceste organe refuză să îndeplinească un act de executare în condițiile legii”, iar la alin. (3) se adaugă precizarea potrivit căreia „Contestația poate fi făcută și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de alt organ jurisdicțional și dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege”.

Este semnificativ că prin alin. (4) din textul de lege susarătat se prevede că, în toate cazurile menționate, „Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă și se judecă în procedură de urgență”.

Rezultă deci că, dacă pentru contestarea titlului de creanță fiscală nu s-a reglementat accesul la o instanță judecătorească, pe calea contestației la titlul executoriu fiscal, adresată instanței de executare, pot fi cerute nu numai lămuriri cu privire la înțelesul, întinderea sau aplicarea titlului, ci se pot invoca și apărări de fond cu privire la însăși validitatea creanței fiscale.

O atare interpretare dă posibilitate subiectului procesual activ al contestației să se bucure de o procedură contradictorie în dovedirea dreptului său, de care nu ar fi putut beneficia anterior deoarece actul fiscal ce constituie titlu executoriu, fiind emis de un organ fără atribuții jurisdicționale, nu are caracter jurisdicțional.

Ca urmare, posibilitatea contestării titlului executoriu fiscal pe calea contestației la executare subzistă numai în măsura în care actul ce constituie titlu de creanță fiscală nu poate fi atacat pe calea contenciosului administrativ-fiscal.

Dacă în procedura de individualizare a taxelor, impozitelor, contribuțiilor, datoriilor vamale și a accesoriilor la acestea este reglementată calea administrativ-jurisdicțională de atac, respectiv aceea a contestației împotriva titlurilor de creanță fiscală sau a altor acte administrative fiscale, în cadrul procedurii executării silite a creanțelor fiscale este reglementată, ca singură cale judiciară de atac, contestația la executarea propriuzisă, prin care se contestă titlul de executare.

Excluderea de către legiuitor a instanței de contencios administrativ de la soluționarea contestațiilor îndreptate împotriva titlului executoriu fiscal reiese din interpretarea comparativă, logică, a dispozițiilor art. 188 alin. (2) și ale art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală.

Sub acest aspect, este de observat că, dacă în cazul contestației împotriva titlului de creanță fiscală sau a altui act administrativ-jurisdicțional s-a prevăzut expres, prin art. 188 alin. (2) din Codul de procedură fiscală (versiunea 1 ianuarie 2007), că „Deciziile emise în soluționarea contestațiilor pot fi atacate la instanța judecătorească de contencios administrativ competentă”, referirea de la art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală că, în cazul executării silite, „Contestația se introduce la instanța judecătorească competentă[...]”, nu poate fi interpretată decât în sensul că o atare competență revine numai instanței de drept comun care, în raport cu reglementarea de la art. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă, este judecătoria.

Așa fiind, pentru corecta aplicare a dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, se impune a se stabili că judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestația atât împotriva executării silite înseși, a unui act sau măsuri de executare, a refuzului organelor

de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condițiile legii, cât și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional, evident numai dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

În consecință, în temeiul dispozițiilor art. 25 lit. a) din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, precum și ale art. 329 alin. 2 și 3 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se decide în sensul celor stabilite mai sus.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

D E C I D:

Admit recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În aplicarea dispozițiilor art. 169 alin. (4) din Codul de procedură fiscală, republicat, cu modificările și completările ulterioare, stabilesc:

Judecătoria în circumscripția căreia se face executarea este competentă să judece contestația, atât împotriva executării silite înseși, a unui act sau măsuri de executare, a refuzului organelor de executare fiscală de a îndeplini un act de executare în condițiile legii, cât și împotriva titlului executoriu în temeiul căruia a fost pornită executarea, în cazul în care acest titlu nu este o hotărâre dată de o instanță judecătorească sau de un alt organ jurisdicțional, dacă pentru contestarea lui nu există o altă procedură prevăzută de lege.

Obligatorie, potrivit art. 329 alin. 3 din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 5 februarie 2007.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Prim-magistrat-asistent,
Victoria Maftei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR



„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 318.51.29/150, fax 318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru vânzări și relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, fax 410.77.36 și 410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.



5 948368 157101